

1116
388/2

SINTONÍA RADIOTEATRO

Locutor - (Con resonancia) !GRAN RADIOTEATRO, DE RADIO BARCELONA!

FINALIZA SINTONÍA

Locutora - Señores, les invitamos a escuchar la radiación de la co-
media ~~xxmáxixax~~ catalana, en dos partes, "AMOR SUBLIM".

Locutor - Original de Juan B. Ripoll.

Locutora - Con ilustración musical de la sardana "AMOR TRIOMFANT",
letra de Juan Serracant y Música del Mtro. Jaime Torrents.

Locutor - Será interpretada por el Cuadro de Actores de Radio Barce-
lona, con la colaboración de la primera actriz María Vila,
bajo el reparto siguiente:

<u>Lucutora</u>	<u>Locutor</u>
La Muller	Encarna Sánchez
La Mare	María Vila
La Forastera	Rosa Mateu
La Veïna	Isabel Monasterio
La Solterona	Laura Bové
La Germana	Ma. Dolores Busquets
El Marit	Isidro Sola
El Mandra	Dámaso García
El Mut	Santiago Cortés
El Fatxenda	Jorge Serrat

Locutora - Equipo realizador:

Locutor - Registro de Sonido:
Montaje musical : Alberto Borrás.
Dirección : Armando Blanch.

Locutora - (Suave) Da comienzo la audición de "AMOR SUBLIM".
Señoras, señores:

MÚSICA DE LA OBRA

Locutor - Señores, acabamos de ofrecerles ^{nuestra} ~~la~~ audición ~~xxixixixé~~ de
Radioteatro.

Locutora - En ella han podido Vds. escuchar la comedia en dos partes,
"AMOR SUBLIM", original de Juan B. Ripoll.

Locutor - Con una sardana de Juan Serracant y el Mtro. Jaime Torrents,
cantada por el tenor Bartolomé Bardají.

Locutora - La obra ha sido interpretada por el Cuadro de Actores de
Radio Barcelona, ~~xxjxx~~ con la colaboración de la primera
actriz María Vila, bajo el reparto siguiente:

1116
388/3

SINTONÍA RADIOTEATRO

Locutor - (Con resonancia) !GRAN RADIOTEATRO, DE RADIO BARCELONA!

FINALIZA SINTONÍA

Locutora - Señores, les invitamos a escuchar la radiación de la co-
media ~~dramática~~ catalana, en dos partes, "AMOR SUBLIM".

Locutor - Original de Juan B. Ripoll.

Locutora - Con ilustración musical de la sardana "AMOR TRIOMFANT",
letra de Juan Serracant y Música del Mtro. Jaime Torrents.

Locutor - Será interpretada por el Cuadro de Actores de Radio Barce-
lona, con la colaboración de la primera actriz María Vila,
bajo el reparto siguiente:

<u>Locutora</u>	<u>Locutor</u>
La Muller	Encarna Sánchez
La Mare	María Vila
La Forastera	Rosa Mateu
La Veïna	Isabel Monasterio
La Solterona	Laura Bové
La Germana	Ma. Dolores Busquets
El Marit	Isidro Sola
El Mandra	Dámaso García
El Mut	Santiago Cortés
El Fatxenda	Jorge Serrat

Locutora - Equipo realizador:

Locutor - Registro de Sonido:
Montaje musical : Alberto Borrás.
Dirección : Armando Blanch.

Locutora - (Suave) Da comienzo la audición de "AMOR SUBLIM".
Señoras, señores:

MÚSICA DE LA OBRA

Locutor - Señores, acabamos de ofrecerles ^{nuestra} ~~la~~ audición ~~xxxxxx~~ de
Radioteatro.

Locutora - En ella han podido Vds. escuchar la comedia en dos partes,
"AMOR SUBLIM", original de Juan B. Ripoll.

Locutor - Con una sardana de Juan Serracant y el Mtro. Jaime Torrents,
cantada por el tenor Bartolomé Bardají.

Locutora - La obra ha sido interpretada por el Cuadro de Actores de
Radio Barcelona, ~~xxxxxx~~ con la colaboración de la primera
actriz María Vila, bajo el reparto siguiente:

1.116
388/4

SINTONÍA RADIOTEATRO

Locutor - (Con resonancia) !GRAN RADIOTEATRO, DE RADIO BARCELONA!

FINALIZA SINTONÍA

Locutora - Señores, les invitamos a escuchar la radiación de la co-
media ~~irrazística~~ catalana, en dos partes, "AMOR SUBLIM".

Locutor - Original de Juan B. Ripoll.

Locutora - Con ilustración musical de la sardana "AMOR TRIOMFANT",
letra de Juan Serracant y Música del Mtro. Jaime Torrents.

Locutor - Será interpretada por el Cuadro de Actores de Radio Barce-
lona, con la colaboración de la primera actriz María Vila,
bajo el reparto siguiente:

<u>Locutora</u>	<u>Locutor</u>
La Muller	Encarna Sánchez
La Mare	María Vila
La Forastera	Rosa Mateu
La Veïna	Isabel Monasterio
La Solterona	Laura Bove
La Germana	Ma. Dolores Busquets
El Marit	Isidro Sola
El Mandra	Dámaso García
El Mat	Santiago Cortés
El Patxenda	Jorge Serrat

Locutora - Equipo realizador:

Locutor - Registro de Sonido:
Montaje musical : Alberto Borrás.
Dirección : Armando Blanch.

Locutora - (Suave) Da comienzo la audición de "AMOR SUBLIM".
Señoras, señores:

MÚSICA DE LA OBRA

Locutor - Señores, acabamos de ofrecerles ^{nuestra} ~~la~~ audición ~~axixitá~~ de
Radioteatro.

Locutora - En ella han podido Vds. escuchar la comedia en dos partes,
"AMOR SUBLIM", original de Juan B. Ripoll.

Locutor - Con una sardana de Juan Serracant y el Mtro. Jaime Torrents,
cantada por el tenor Bartelomé Bardají.

Locutora - La obra ha sido interpretada por el Cuadro de Actores de
Radio Barcelona, ~~hijera~~ con la colaboración de la primera
actriz María Vila, bajo el reparto siguiente:

SALIDA RADIOTEATRO

~~EEEMTEEX~~ - Con la obra de hoy, cerramos la temporada 1961-62, empezando el próximo domingo con las reposiciones de verano. Y con esta obra, ha celebrado su última actuación, nuestra querida compañera Isabel Monasterio, por haberse jubilado.

Durante veintiún años, después de una brillante carrera teatral, ha colaborado en Radio Barcelona, de una manera fidelísima.

Con ella se nos va una voz muy útil en el Cuadro que, personalmente, deseáramos retener a nuestro lado, sino de una forma continua como hasta ahora, al menos en alguna función esporádica o benéfica, para que no perdiera del todo el contacto con sus queridos oyentes.

~~En nombre de ellos, de Vds., le ofrecemos en estos momentos~~
En este momento se le entregan varios ramos de flores, ~~tos unas rosas~~, símbolo de nuestro afecto y del aplauso de todos.

(A P L A U S O S)

SUBE MÚSICA SALIDA

Locutora - No dejen de escuchar el próximo domingo, a las 10,15 de la noche, la primera de las reposiciones de verano. "LLAMA UN INSPECTOR, de Priestley.

FINALIZA.

SALIDA RADIOTEATRO

Dirección:

locutora - Con la obra de hoy, cerramos la temporada 1961-62, empezando el próximo domingo con las reposiciones de verano. Y con esta obra, ha celebrado su última actuación, nuestra querida compañera Isabel Monasterio, por haberse jubilado.

Durante veintiún años, después de una brillante carrera teatral, ha colaborado en Radio Barcelona, de una manera fidelísima.

Con ella se nos va una voz muy útil en el Cuadro que, personalmente, desearíamos retener a nuestro lado, sino de una forma continua como hasta ahora, al menos en alguna función esporádica o benéfica, para que no perdiera del todo el contacto con sus queridos oyentes.

En nombre de ellos, de Vds., le ofrecemos en estos momentos unas rosas, símbolo de nuestro afecto y del aplauso de todos.

(A P L A U S O S)

SUBE MÚSICA SALIDA

locutora - No dejen de escuchar el próximo domingo, a las 10,15 de la noche, la primera de las reposiciones de verano. "LLAMA UN INSPECTOR, de Priestley.

FINALIZA.

SALIDA RADIOTEATRO

Para radiar durante 388/6

Dirección:

locutora - (Suave y lento) Recordamos a Vds. que mañana a las 10,15 de la noche, les ofreceremos el estreno de la comedia de James P. O'Neill, "LLAMA UN INSPECTOR", en nuestra habitual versión de Radio...

Para radiar durante la semana.

DISTINTIVO MUSICAL

Duración: 388/7

- Locutora - "AMOR SUBLIM". Una comedia inspirada en la sardana "AMOR TRIOMFANT", de Juan Serracant y el Mtro. Jaime Torrents.
- Locutor - Será ofrecida a Vds. el próximo domingo, a las 10,15 de la noche, con un reparto de primeras figuras de la escena catalana.
- Locutora - Las tres primeras partes las interpretarán Encarna Sánchez, Rosa Mateu e Isidro Sola.
- Locutor - Intervendrá la primera actriz María Vila en un interesante personaje: "La Mare".
- Locutora - Con la colaboración de las excelentes actrices: Isabel Monasterio, Laura Bové y M^a. Dolores Busquets. Y los actores: Dámaso García, Santiago Cortés y Jorge Serrat.
- Locutor - La dirección correrá a cargo de Armando Blanch.

SALIDA MUSICAL

Para radiar durante la semana.

DISTINTIVO MUSICAL

Duración:

- Locutora - Próximo domingo, estreno de la Comedia "AMOR SUBLIM", de Juan B. Ripoll, en Radioteatro.
- Locutor - La obra lleva como ilustración musical, una sardana de Serrant i el Mtro. Torrents.
- Locutora - Escuchen un fragmento de la misma, cantado por el tenor Bartolomé Bardají.

SARDANA "AMOR TRIOMFANT" (cantado)

- Locutor - No dejen de escuchar, al compás de estas estrofas, la comedia "AMOR SUBLIM", que será ofrecida a Vds., el domingo, a las 10,15 de la noche.

SALIDA RADIOTEATRO

Para radiar el sábado, día 23

DISTINTIVO MUSICAL

Duración:

- Locutora - (Suave y lento) Recordamos a Vds. que mañana a las 10,15 de la noche, les ofreceremos el estreno de la comedia de Juan B. Ripoll, "AMOR SUBLIM", en nuestra habitual emisión de Radioteatro.

Para radiar durante la semana.

DISTINTIVO MUSICAL

Duración: 388/8

Locutora - "AMOR SUBLIM". Una comedia inspirada en la sardana "AMOR TRIOMFANT", de Juan Serracant y el Mtro. Jaime Torrents.

Locutor - Será ofrecida a Vds. el próximo domingo, a las 10,15 de la noche, con un reparto de primeras figuras de la escena catalana.

Locutora - Las tres primeras partes ^{del reparto} las interpretarán Encarna Sánchez, Rosa Mateu e Isidro Sola.

Locutor - Intervendrá la primera actriz María Vila en un interesante personaje: "La Mare".

Locutora - Con la colaboración de las excelentes actrices: Isabel Monasterio, Laura Bové y M^a. Dolores Busquets. Y los actores: Dámaso García, Santiago Cortés y Jorge Serrat.

Locutor - La dirección correrá a cargo de Armando Blanch.

SALIDA MUSICAL

Para radiar durante la semana.

DISTINTIVO MUSICAL

Duración:

Locutora - Próximo domingo, estreno de la Comedia "AMOR SUBLIM", de Juan B. Ripoll, en Radioteatro.

Locutor - La obra lleva como ilustración musical, una sardana de Serrant i el Mtro. Torrents.

Locutora - Escuchen un fragmento de la misma, cantado por el tenor Bartolomé Bardají.

SARDANA "AMOR TRIOMFANT" (cantado)

Locutor - No dejen de escuchar, al compás de estas estrofas, la comedia "AMOR SUBLIM", que será ofrecida a Vds., el domingo, a las 10,15 de la noche.

SALIDA RADIOTEATRO

Para radiar el sábado, día 23

DISTINTIVO MUSICAL

Duración:

Locutora - (Suave y lento) Recordamos a Vds. que mañana a las 10,15 de la noche, les ofreceremos el estreno de la comedia de Juan B. Ripoll, "AMOR SUBLIM", en nuestra habitual emisión de Radiotea-

- En un poble d'alta muntanya. A la porta del barri de casa seva, hi veiem a la Mare, fent una labor. Li fan companyia quatre flors i una gàbia amb un ocell.

Pel camí de la plana, venen una noia d'uns catorze o quinze anys, i un xicot de setze o disset. Ella sembla un argent viu, i ell, esparriat i bru, no parla gens perquè és mut. Però s'entenen perfectament, ja que el noi no és sord i ella l'entén amb les mans.

Xixax A l'arribar a la tanca de fusta, li diu:

X - Baixem amb ells cap a la plana. Pel camí, veurem les vinyes daurades i la gent dedicada a la verema. Doncs som al mes de Setembre.

Seguint un dels carros curulls de raïm, arribarem fins el poble i passarem per davant de la botiga, on ens cal aturar per a seguir la nostra història. Està situada al peu de la carretera, i és una dpa-
de fora
questes botigues/on s'hi troba de tot: fòtils de baster, eines de camp, prrons de vidre blau que brillen a l'última llum de la tarda.... Cistells de vímet i alguna roda de carro.

Per entrar-hi, s'ha de obrir una gran porta vidriera que fa sonar una campaneta. Fem-ho.

(PORTA I CAMPANETA)

A dintre, assegudes, hi veiem dues dones: La Muller i la Veïna. La Muller és rosca, d'un ros clar, que li dona un aire dolç i suau. Deu tenir uns 25 anys. La Veïna és una dona més de poble, d'uns 40 anys, una mica descarda. La més jove pela patates d'un cabàs que té a la falda; l'altra fa jersei de punt.

(PUJA LLEUMENT LA SARDANA)

X - Quan els hem deixat, ells dos, Marit i Muller, emprenien el camí cap a la caseta de la muntanya. Procurem arribar-hi abans que ells.

Quan hi arribem és ja de nit i llueixen les estrelles. La caseta té un aire estrany, mig llegenda, mig realitat cosa real. Com un vell molí abandonat, amb la petita xemeneia que sobresurt de la teulada i gran portal de dues fulles que s'obren cap enfora, i que ara està tancat.

Ells dos ja arriben pel camí de pujada. Ell ve carregat amb una ampolla, una bossa i altres paquets; ella amb el mocador al cap.

- En un poble d'alta muntanya. A la porta del barri de casa seva, hi veiem a la Mare, fent una labor. Li fan companyia quatre flors i una gàbia amb un ocell.

Pel camí de la plana, venen una noia d'uns catorze o quinze anys, i un xicot de setze o disset. Ella sembla un argent viu, i ell, esparriat i bru, no parla gens perquè és mut. Però s'entenen perfectament, ja que el noi no és sord i ella l'entén amb les mans.

~~xxxx~~ A l'arribar a la tanca de fusta, li diu:

- Baixem amb ells cap a la plana. Pel camí, veurem les vinyes daurades i la gent dedicada a la verema. Doncs som al mes de Setembre.

Seguint un dels carros curulls de raïm, arribarem fins el poble i passarem per davant de la botiga, on ens cal aturar per a seguir la nostra història. Està situada al peu de la carretera, i és una d'apar-
de fora
questes botigues/on s'hi troba de tot: fòtils de baster, eines de camp, prrons de vidre blau que brillen a l'última llum de la tarda.... Cistells de vímet i alguna roda de carro.

Per entrar-hi, s'ha de obrir una gran porta vidriera que fa sonar una campaneta. Fem-ho.

(PORTA Y CAMPANETA)

A dintre, assegudes, hi veiem dues dones: La Muller i la Veïna. La Muller és rossa, d'un ros clar, que li dona un aire dolç i suau. Deu tenir uns 25 anys. La Veïna és una dona més de poble, d'uns 40 anys, una mica descarda. La més jove pela patates d'un cabàs que té a la falda; l'altra fa jersei de punt.

(PUJA LLEUMENT LA SARDANA)

- Quan els hem deixat, ells dos, Marit i Muller, emprenien el camí cap a la caseta de la muntanya. Procurem arribar-hi abans que ells.

Quan hi arribem és ja de nit i llueixen les estrelles. La caseta té un aire estrany, mig llegenda, mig ~~realitat~~ cosa real. Com un vell molí abandonat, amb la petita xemeneia que sobressurt de la teulada i gran portal de dues fulles que s'obren cap enfora, i que ara està tancat.

Els dos ja arriben pel camí de pujada. Ell ve carregat amb una ampolla, una bossa i altres paquets; ella amb el mocador al cap.

X - Ell puja en una cadira baixa on hi ha el vestit de núvia, i amb vidre encara a la mà, amb una bufada apaga el llum de petroli. En baixar, s'embolica el peu amb el vestit, i per no caure, tan l'agafa mansxiagafsa. Al tenir-lo entre les mans, sent com una punxada al cervell

(NOTA ESTRIDENT)

X Muller (Molt baix) Ara!

- La dona s'ha aixecat. Està dreta, esperant, amb els ulls esbatanats. Dels plecs de ~~deixxx~~ la roba blanca, sembla sentir-se una veu que només diu.....

Muller (Amb eco) Amor!... Amor!... Amor!...

- Ell, amb el vestit agafat, avança cap on és ella. Ja no porta el vidre a la mà. En arribar darrera seu, li posa a les espatlles, com si la volgués vestir amb el vestit de núvia. Ella fa un estremiment i tanca els ulls.

(FORA TOTA LA MÚSICA)

Hi ha un gran silenci.

El marit, suauement li tomba la cara vers ell. Fa que la mirir. El seu rostre sembla el d'un nen.

X - A dintre la caseta veiem l'escena retrospectiva que ella descriu: Se'ls veu a tots dos, vestits de nuvis. Ell la porta a pes de braços i ella li fa pessigolles a l'orella. (En Sola ha de riure directe).

- Tornem altra volta a la botiga. Som a prop de l'alba. Ha anat passat la tempestat; encara xiula una mica el vent. (VENT)

De colzes damunt la taula hi veiem la Veïna, que té al costat el bressol amb la criatura. El seu home dorm tranquil.lament al banc del fons, amb una gorra sobre la cara. Les persianes de les vidrieres estan abaixades i no es veu res de fora.

- Ell puja en una cadira baixa on hi ha el vestit de núvia, i amb vidre encara a la mà, amb una bufada apaga el llum de petroli. En baixar, s'embolica el peu amb el vestit, i per no caure, ~~ix~~ l'agafa ~~xxxxxiagafes~~. Al tenir-lo entre les mans, sent com una punxada al cervell

7 Agons, (NOTA ESTRIDENT)

Muller (Molt baix) Ara!

- La dona s'ha aixecat. Està dreta, esperant, amb els ulls esbatanats. Dels plecs ~~deixxxx~~ la roba blanca, sembla sentir-se una veu que només diu.....

h sers

Muller (Amb eco) Amor!... Amor!... Amor!...

- Ell, amb el vestit agafat, avança cap on~~e~~ és ella. Ja no porta el vidre a la mà. En arribar darrera seu, li posa a les espatlles, com si la volgués vestir amb el vestit de núvia. Ella fa un estremiment i tanca els ulls.

(FORA TOTA LA MÚSICA)

h sers

Hi ha un gran silenci.

El marit, suauement li tomba la cara vers ell. Fa que la mirir. El seu rostre sembla el d'un nen.

С V E P R H X V (Se pòca) BRIV

niore

- A dintre la caseta veiem l'escena retrospectiva que ella descriu: Se'ls veu a tots dos, vestits de nuvis. Ell la porta a pes de braços i ella li fa pessigolles a l'orella. (En Sola ha de riure directe).

- Tornem altra volta a la botiga. Som a prop de l'alba. Ha anat passat la tempestat; encara xiula una mica el vent. (VENT)

С V E P R H X V * ВУДИО ВУБСЕТОНУ

h sers

De colzes damunt la taula hi veiem la Veïna, que té al costat el bressol amb la criatura. El seu home dorm tranquil·lament al banc del fons, amb una gorra sobre la cara. Les persianes de les vidrieres estan abaixades i no es veu res de fora.

У М О В С П В Г И Н

V M O B S P B F I N

A M O R S U B L I M

A M O R S U B L I M

estrenada dramàtica i no es deu llegir de sol.

Comèdia dramàtica, en dues parts.

Estrenada a RADIO BARCELONA el 19 de febrer de 1934.

Estrenada a RADIO BARCELONA el 19 de febrer de 1934.

Estrenada a RADIO BARCELONA el 19 de febrer de 1934.

Estrenada a RADIO BARCELONA (LETRA)

Estrenada a RADIO BARCELONA el 19 de febrer de 1934.

Estrenada a RADIO BARCELONA el 19 de febrer de 1934.

(MÚSICA DE L'OPERA)

Estrenada a RADIO BARCELONA el 19 de febrer de 1934.

Estrenada a RADIO BARCELONA el 19 de febrer de 1934.

Estrenada a RADIO BARCELONA el 19 de febrer de 1934.

CATALUNYA

Estrenada a RADIO BARCELONA el 19 de febrer de 1934.

CATALUNYA TEATRAL (2ª Època) OBRA ...

Estrenada a RADIO BARCELONA el 19 de febrer de 1934.

Estrenada a RADIO BARCELONA el 19 de febrer de 1934.

(MÚSICA DE L'OPERA)

Estrenada a RADIO BARCELONA el 19 de febrer de 1934.

Estrenada a RADIO BARCELONA el 19 de febrer de 1934.

Estrenada a RADIO BARCELONA el 19 de febrer de 1934.

Estrenada a RADIO BARCELONA el 19 de febrer de 1934.

Estrenada a RADIO BARCELONA el 19 de febrer de 1934.

Estrenada a RADIO BARCELONA el 19 de febrer de 1934.

Estrenada a RADIO BARCELONA el 19 de febrer de 1934.

Estrenada a RADIO BARCELONA el 19 de febrer de 1934.

Estrenada a RADIO BARCELONA el 19 de febrer de 1934.

(MÚSICA DE L'OPERA)

Estrenada a RADIO BARCELONA el 19 de febrer de 1934.

Estrenada a RADIO BARCELONA el 19 de febrer de 1934.

Estrenada a RADIO BARCELONA el 19 de febrer de 1934.

Estrenada a RADIO BARCELONA el 19 de febrer de 1934.

Estrenada a RADIO BARCELONA el 19 de febrer de 1934.

- En un poble d'alta muntanya. A la porta del barri de casa seva, hi veiem a la Mare, fent una labor. Li fan companyia quatre flors i una gàbia amb un ocell.

Pel camí de la plana, venen una noia d'uns catorze o quinze anys, i un xicot de setze o disset. Ella sembla un argent viu, i ell, esparriat i bru, no parla gens perquè és mut. Però s'entenen perfectament, ja que el noi no és sord i ella l'entén amb les mans.

~~Ella~~ A l'arribar a la tanca de fusta, li diu: *PAUSETA*

- Baixem amb ells cap a la plana. Pel camí, veurem les vinyes daurades i la gent dedicada a la verema. Doncs som al mes de Setembre.

Seguint un dels carros curulls de raïm, arribarem fins el poble i passarem per davant de la botiga, on ens cal aturar per a seguir la nostra història. Està situada al peu de la carretera, i és una dpa-
de fora
questes botigues/on s'hi troba de tot: fòtils de baster, eines de camp, prrons de vidre blau que brillen a l'última llum de la tarda.... Cistells de vímet i alguna roda de carro.

Per entrar-hi, s'ha de obrir una gran porta vidriera que fa sonar una campaneta. Fem-ho. *La segona* (PORTA Y CAMPANETA)

A dintre, assegudes, hi veiem dues dones: La Muller i la Veïna. La Muller és rossa, d'un ros clar, que li dona un aire dolç i suau. Deu tenir uns 25 anys. La Veïna és una dona més de poble, d'uns 40 anys, una mica descarda. La més jove pela patates d'un cabàs que té a la falda; l'altra fa jersei de punt.

(PUJA LLEUMENT LA SARDANA)

- Quan els hem deixat, ells dos, Marit i Muller, emprenien el camí cap a la caseta de la muntanya. Procurem arribar-hi abans que ells.

Quan hi arribem és ja de nit i llueixen les estrelles. La caseta té un aire estrany, mig llegenda, mig ~~realitat~~ cosa real. Com un vell molí abandonat, amb la petita xemeneia que sobressurt de la teulada i gran portal de dues fulles que s'obren cap enfora, i que ara està tancat. *PAUSETA*

Els dos ja arriben pel camí de pujada. Ell ve carregat amb una ampolla, una bossa i altres paquets; ella amb el mocador al cap.

- Ell puja en una cadira baixa on hi ha el vestit de núvia, i amb vidre encara a la mà, amb una bufada apaga el llum de petroli. En baixar, s'embolica el peu amb el vestit, i per no caure, ~~tan~~ l'agafa ~~manaxliagafen~~. Al tenir-lo entre les mans, sent com una punxada al cervell

(NOTA ESTRIDENT)

Muller (Molt baix) Ara!

- La dona s'ha aixecat. Està dreta, esperant, amb els ulls esbatanats. Dels plecs ~~deixen~~ la roba blanca, sembla sentir-se una veu que només diu.....

Muller (Amb eco) Amor!... Amor!... Amor!...

- Ell, amb el vestit agafat, avança cap on~~é~~ és ella. Ja no porta el vidre a la mà. En arribar darrera seu, li posa a les espatlles, com si la volgués vestir amb el vestit de núvia. Ella fa un estremiment i tanca els ulls.

(FORA TOTA LA MÚSICA)

Hi ha un gran silenci.

El marit, suaument li tomba la cara vers ell. Fa que la mirir. El seu rostre sembla el d'un nen.

-
- A dintre la caseta veiem l'escena retrospectiva que ella descriu: Se'ls veu a tots dos, vestits de nuvis. Ell la porta a pes de braços i ella li fa pessigolles a l'orella.

(En Sola ha de riure directe).

-
- Tornem altra volta a la botiga. Som a prop de l'alba. Ha anat passat la tempestat; encara xiula una mica el vent.

(VENT)

De colzes damunt la taula hi veiem la Veïna, que té al costat el bressol amb la criatura. El seu home dorm tranquil.lament al banc del fons, amb una gorra sobre la cara. Les persianes de les vidrieres estan abaixades i no es veu res de fora.

[Handwritten signature]

SOCIEDAD ESPAÑOLA DE RADIODIFUSION
DEPARTAMENTO DE PROGRAMACION
RADIO BARCELONA

Este material es propiedad
de la Sociedad Española de
Radiodifusión, y no puede ser
utilizado sin su autorización.

SUBLIM"

(24-6-62)

"AMOR TRIUMFANT"

CENSURADO

B.

-DE JOAN RIPOLL-

-Amb il·lustracions musical de la
sardana "Amor triomfant", original
de
Joan Serracant (lletra) i
Mtre. Jaume Torrents (música)

AUTORIZADO CENSURA (3-6-62)

15. 29. 50 - 69.

-PERSONATGES-

LA MULLER.

LA MARE

LA FORASTERA.

LA GERMANA

LA VEINA

LA SOLTERONA

EL MARIT

EL MANXERA

EL MUT

EL PATXENDA.

Comèdia dramàtica en dues parts.

Els personatges i lloc d'acció, son completament imaginaris.

L'època queda a gust del Director escènic: pot ésser moderna o del temps antic. No hi ha cap detall que ho justifiqui.

-PRIMERA PART-

S'apaguen els llums de la sala, s'encén la bateria amb llum blanca brillant, i s'interpreta com a preludi el motiu musical de la sardana "AMOR TRIUMFANT".

Quan la melodia passa a segon terme, s'aixeca el telón i es veu cortina americana mig oberta, amb un petit fórum, amb una gàbia i un ocell i quatre flors. Cap enfora s'obren els dos batents d'una tanca de fusta baixeta, com si fos la petita porta d'un barri.

Assseguda al mig de l'obertura, en una cadira baixa, hi veiem la Mare, fent una labor. Taral·leja el motiu de l'obra.

-P A U S A-

Entren per la lateral esquerra (dreta i esquerra les de l'actor), la Germa i el Mut. Ella és una noia d'uns catorze o quinze anys, llesta com un argent viu; ell, un xicot de setze o disset, esparrecat i bru. Ella parla molt de pressa i pels colzes, ell no parla gens, perquè és mut. Però s'entenen perfectament, ja que el noi no és sord i ella l'entén amb les mans.

GERMA.-- No et moguis d'aquí. Que la mare no et vegi. Ja saps que no vol que anem junts.

MUT.-- (LI MOSTRA UNA CARTA QUE PORTA)

GERMA.-- La carta? Dóna. Ja l'hi donaré jo.

(ELLA AVANÇA VERS ON ESTÀ LA SEVA MARE)

GERMA.-- Mare: han portat aquesta carta. Diu que és urgent.

MARE (TRAIENT-SE LES ULLERES)

Qui l'ha portat?

GERMA.-- Oh!...

MARE.-- No m'ho diguis, que ja ho sé. Només cal mirar el sobre. Brut i ple de llànties. On és?

GERMA.-- La carta?

MARE.-- La carta, ja la veig. No facis el desentès. Et preguntava pel personatge que l'ha portat. No! No m'ho diguis, que no ho vull saber. Ni el vull veure. És un brut i un enredatroques. Quines amistats!... Nonés porta mitges calces i un tros de camisa.

(EL MUT, QUE SEGUeix LA CONVERSA, DEMOSTRA AMB MIMICA QUE LI SAP GREU QUE PARLIN D'ELL AIXÍ)

Té! Obre la carta! I no facis aquesta cara. (AMB UN CRIT)

De pressa!

GERMA.-- Ai, Mare!

MARE.-- (ESCARNINT-LA) Ai, Mare! Uix! No sé què t'ha donat aquest xicot. Sempre junta. Sembla la corta i el peal. Encara no està aquest sobre?

GERMA.-- És que em feu posar nerviosa. I quan m'agafen aquests nervis... ho agafaria tot i no rebregaria i...

(EL MUT S'AGAPA UN TROS DE CAMISA I LA REBRINGA)

MARE.-- Per la feina, t'haurien d'agafar aquests nervis! I no per anar amb aquell....

GERMA.-- No crèdeu, que és allí. I ja sabeu que és mut, però ho sent tot.

MARE.-- Per aixó crido, perquè em senti. Que et creus que no l'he vist, com fa la nona per allí. (AL MUT) Vina!...Vina!...que no em menjo ningú. O potsar et creus que sóc una fera.

(ELL S'ACOSTA RINCHIOS, FENT QUE NO AMB EL CAP)

Doncs si dius que no, i tu has portat la carta, per què no me la donaves a mi? No senyor! Necessitaves un correu; aquesta!

MUT.-- (FA UNS GESTOS)

MARE.-- Si. Ja sé que la meitat de la culpa és d'ella. És la que et busca. Però tu en tens l'altra meitat. I us he dit mil vegades que no us vull veure plegats. Sou massa joves. I tu, sense ofici ni benefici....

MUT.-- (FA GESTOS)

~~GERMA.--~~ ~~Diu que~~

GERMA.- Diu que treballa a la Granja. I ningú com ell per tractar les besties!

MARE.- És clar! Com que no parlen, com ell. Es deuen entendre molt bé.
(ELLE GIRA CUA I VA PER ANAR-SE'N)

GERMA.- Mare!....

MARE.- (VEU QUE NO HA ESTAT BE EL QUE HA DIT) Espera!....no...no t'en vagis encara...per...per si la carta té resposta. Llegeix, noia.

GERMA.- (A POC A POC) Estimada amiga: Perdona que t'escrigui!...però crec que és necessari que ho sàpigues...Ahir, l'home de ta filla va donar un escàndol....Crec que, e ella, fins i tot li va arribar a pegar...tot...tot per culpa.....

(L'ESCENA HA PRES ERA UN CAIRE SERIOS)

MARE.- Do'n, nena. (ES POSA LES ULLERES) ...tot per culpa d'aquella mala dona. Cada dia li fan pitjors tractes, a la teva filla. Tinc por d'una desgràcia. Hauries de baixar tot seguit. La teva bona amiga....

(TRAIENT SE LES ULLERES) Déu meu!.....La teva tia te l'ha donada, aquesta carta?

MUT.- (FA QUE SI ABE EL CAP)

MARE.- I no t'ha dit res més?

MUT.- (FA QUE NO)

MARE.- No sé qué fer! Nena...

GERMA.- Di, meu, mare.

MARE.- Hauriem de baixar al poble.

MUT.- (GESTE INDICANT QUE FA MOLT SOL)

MARE.- No hi fa res. Cal abar-hi.

(AGAPA UN MOCADOR QUE TENIA EN EL RESPATLLER DE LA CADIRA I SE'L POSA AL CAP)

MARE.- Tu tanca el barri. Jo començo a passar. (EN FER LA PASSADA) I tu, xicot, no t'ho prenguis malament quan jo et renyo. És que amb l'home de la gran no veig tenir massa sort. I a les

el lloc més de M.

mares... sempre ejs sembla que una filla es per a un rei. (EN EL MUTIS) No triguis.

(S'EN VA PER LATERAL ESQUERRA. LA NOIA ENRETEIRA LA CADIRA CAP ENDINTE, TANCA EL BASTI... LES CORTINES DE L'AMERICANÀ ES VAN CLOENT)

GERMA.- Ho veus, com és la mare? Molt gênit, però un tros de pa.

MUT.- (LI FA QUE ES EN TROS DE PA SEC I QUE COSTA DE RÈSEGAR)

GERMA.- Però jo t'estimo i t'estimaré sempre.

MUT.- (LI FA SIGNES INDICANT QUE ELL NO LI HO POT DIR I QUE VA ESPELLI PAT)

GERMA.- Es igual que no m'ho puguis dir; ja ho sé. I per a mi ets el més maco del món. La mare no t'hi troba, perquè està escarmentada amb el marit de ma germana, que no se li porta gens bé.

MUT.- (FA SIGNES INDICANT QUE JA HO SAP)

GERMA.- I si l'haguessis vist de fadrí!... Ho es movia d'aquí dalt... i li cantava cançons i tot... N'hi havia una de més bonica!... Deia:

"Dón la mà d' enamorada
i, avançant, confia en mi,
que la nit es estrellada
i farem junts el camí..."

(AGAFATS PER LA CINTURA, FAN MUTIS PER LATERAL ESQUERRA)

(ABANS QUE ACABIN DE SORTIR, DE FONS ES VA SENTINT EL COMENÇAMENT DE LA SARDANA -CANTADA- "AMOR TRIOMFANT")

(PASSA A PRIMER TERME LA SARDANA A TOT TO)

(DESPRES ES VA OBRINT LA CORTINA AMERICANA I ES VEU EL SEGUENT.....)

DECORACIÓ

Es una botiga de poble, plena de llum i color. Es una d'aquestes botigues on es troba de tot: fòtils de baster, botes, eines de camp, porrons de civre blau que brillen a l'última llum de la tarda... Cistells de vínet i alguna roda de carro.

Al fons, a tot el llarg i una mica en diagonal, gran vidriera, amb porta, també de vidre, en el centre, que en obrir-se fa sonar un rengle

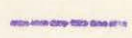
de campanetes. A la part de fora es veu la carretera, i més enllà les vinyes daurades, color de setembre. Les vidrieres es poden tapar amb persianes interiors, però ara estan enrotllades.

A la lateral dreta, cap al fons, hi ha l'arrencament de l'escala, que va cap a les habitacions superiors i de la qual es veu el començament. I, molt a primer terme, la porteta de la cuina. Entre aquesta porta i el començament de l'escala, a la paret i en majòlica, una imatge de la Mare de Deu. Sota d'aquesta, una tauleta rodona d'ales que es pleguen, amb una pantalla verda, de llum elèctrica, que li ve a sobre, penjada del sostre. Al costat de la tauleta, cap al centre de l'escena, hi ha un bressol.

A la lateral esquerra, un taulell ple de coses, principalment terrissa, i cap a primer terme gran abertura quadrada, sense porta, que dona al pati interior de la casa i cap al celler.

Per tot arreu, cadires de boga, tamborets, algun cistell de fruita, feixos de canyes... Ah!, al fons, adossat a la vidriera, entre la porta i el taulell, un gran banc, sense respall, de cordill trenat o de boga.

La llum es crepuscular. De tons rogencs en el pati, i reflexos daurats sobre els vidres del fons.

En escena, la Muller i la Veïna. La Muller es rossa, d'un ros clar, que li dona un aire dolç i suau. Vesteix senzillament, però molt neta i amb tons clars. En començar porta posat un davantal. Deu tenir uns 25 anys. La Veïna, és una dona més del poble, d'uns 35 o 40 anys, una mica descarada. Totes dues ~~seuen~~ ^{seuen} d'esquena a la porta del fons. La Muller pela patates d'un cabès que té a la falda i va deixant sobre una plàtera que hi ha a la taula; de tant en tant, mou amb el peu el bressol on se suposa que hi dorm la criatura. La Veïna fa jersei de punt.

Totes dues estan silencioses. Encara se sent de lluny la música.

!!!!!!

MULLER.-- Quan recordo aquella sardana!....

"Dom la mà d' enamorada
i, avançant, confia en mi,
que la nit es estrellada
i farem junts el camí...."

Aquestes eren les paraules que ell em deia quan érem promesos.
Com han canviat les coses!.... (S'ALBUGA ELS OLLS)

VEINA.-- No psteixis que aquesta situació no durarà gaire. Aquest ma-
tí he fet una carta per a la teva mare, que ha dut el meu ne-
bot.

MULLER.-- Per qué havieu de fer-ho? Ell fou bo, fins que la forastera
vingué al poble.

(VE UN XIVARRI I REALLES DE DINTERE EL PATI)

VEINA.-- Ja hi tornen!

MULLER.-- Deixeu-les. Doncs, com us deia, ell fou bo fins que ella posà
la taverna al poble. Pot tornar-ho a ser!

VEINA.-- Ai!, quan els homes s'esgavellen!.... El meu se m'esgavellà
el mateix dia del casament. Deia el sí, i ja es mirava una co-
sina meua que es trobava prop de l'altar. Ja el coneixes: té
tots els defectes. Li agrada el mam, es gandul, li agrada les
dones....; però, aixó sí, no m'ha faltat mai. I pegar-me, po-
bre d'ell que gosés! Els homes, s'els ha de lligar curt. Ai!,
se m'ha escapat un punt. (PEL JERSEI)

MULLER.-- És clar, feu aquests moviments.

VEINA.-- (QUÈ COMPTA ELS PUNTS)cinc, sis, set, vuit, nou i deu.
Ja està. Si tu, les primeres nits que s'en va anar a
la taverna de la forastera, li haguéssis posat els punts
sobre les is, ara no et troberies com et trobes. El meu ho-
me va intentar-ho una nit; quan va tornar es va tornar la por-
ta de casa tancada. I després vaig estar tres dies sense fer-
li menjar. I no parlem d'altres dejunis. No hi ha tornat més,
que jo sàpiga.

MULLER.- El vostre home i el meu són diferents.

VEINA.- Tots son fets de la mateixa pasta: una mica de fang i una cua de palla, que si l'acostes al sofre s'encén.

(PETITA PAUSA)

Saps què m'han dit? Que la forastera no en té prou amb el teu home. Que allí a la taverna té un pinxo que la volta; li diuen el fatxenda. I és una mala pinta, i a mí no em fa cap gràcia tot aixó; no fos cas que entre ell i ella en tramessin una. Per aixó he escrit a ta mare.

MULLER.- Ah!...No en vull saber res d'aqueixa dona. El que sigui serà. I em sap greu que hàgiu escrit a la mare. Pobra! Quin treball!

VEINA.- Jo conec la Maria fa molts anys. Erem una colla d'amigues. Ella era la més gran. A totes ens feia de capitana. I sempre trobava solució a tot. No en duetis; aquesta vegada també hi trobarà la solució.

MULLER.- Però ja sabeu que té el gènit viu.

VEINA.- I tant! I decidida, i valenta. La Maria no és com tu; tu retires més al teu pare, que era ros i bon jan. Ella no tépels a la llengua. En aixó confio.

MULLER.- I dieu que, la carta, l'ha duta el vostre nebot? És una criatura. Per qué no hi enviàveu el vostre home?

VEINA.- Ai, ai, Deu meu! D'aquí a dues setmanes encara no l'hauria rebuda. No veus que és tan mandra?

MULLER.- Vai....

VEINA.- Que no serà tant, dius? L'altre dia deixo el dinar al foc i li dic: "Pau, vigila'l, que surto". Doncs, mira si és mandra, que es va deixar cremar el dinar, perono moure's. El meu debot es diferent: no parla però és eixerit com un pésol. Estic segura que a hores d'ara ja baixen tot s tres.

(S'AIKECA I VA A MIRAR PEL PATI)

Mireu-se-à, allí, entremig d'ells, com un homenet.

(SE SENT UNA RILLA DE DONA, SEGUIDA D'UN ESCIAT DE RIALLS D'HOMES)

No la sents? Ja en deu haver dit una de les seves. Força!

(TORNA AL COSTAT DE LA MULLER I S'ASSEU COVAMENT)

Tu hi hauries d'anar i treure-la.

MULLER.--Altres anys sí que hi anava, ajuda'ls...i també réien...i ens alegràvem trepitjant el rain...

VEINA.-- Però no déieu porqueries. Ni els homes tampoc. Que, només de veure't, tots et guardaven el respecte.

MULLER.--Calieu.

VEINA.-- No vull callar! Per qué no hi has anat aquest any, eh?, en comptes d'estar-te aquí, apattada de tots?

MULLER.-- Sé que a ell no li agraderia (S'AIKECA)

VEINA.-- A ell no li agraderia!

MULLER.--I no en parlen més, voleu?

(RECULL ELS ESTRIS I VA MUTIS PER LA CUINA)

VEINA.-- I que un àngel així hagi de sofrir d'aquesta manera!

(RÀPIDAMENT ES POSA A FER LABOR)

Un, dos, tres...punt del revés!...Un, dos, tres...cap a l'esquerra!...Un, dos, tres...

(S'OBRE LA PORTA DE FORA, AMB TOT EL DRINGAR DE CAMPANETES. ENTRA EL MANDRA, MARI DE LA VEINA. ES UN HOME SIMPATIÇOT, RUSTEC, TORRAT PEL SOL...PORTA UN BARRET DE PALLA AMPLE, AIXÍ QUE ENTRA, S'ASSEU AL BANC DEL PONS)

MANDRA.Ai! Ai!....

(EN SENTIR LA PORTA LA VEINA S'HA AIKECAT, PERO AL PRIMER "AI" S'ASSEU NOVAMENT SENSE TOMBAR-SE)

MANDRA.!Ai!, Maria de Deu! I quin sol que fa! Aixó no es pot resistir!

Estic desfet! Desfet!

(I S'AJEU AL BANC)

Aiiiiii!. (UN AI LLARG, DE SATISFACCIO)

ENCARNA

(S)
CAMBRASA
(S)

VEINA.-- (AMB UN CRIT, SENSE TOMBAR-SE NI MOURE'S) Pau!

MANDRA.-- Aí! (UN AI VIU)

VEINA.-- No t'ajeguis!

MANDRA.-- Si no m'has vist!

VEINA.-- Et sento amb l'olor. I no tinc necessitat de tombar-me, per a veure que ja estàs ajagut.

MULLER.-- Qué son aquests crits? (HA SORTIT DE LA CUINA)

VEINA.-- Mira. I diga'm si allí darrera no hi ha una cosa bruta i espelli fada que jeu.

MULLER.-- Però si és el vostre home. (ANANT-HI) Pau, per què l'heu de fer enfadar sempre?

MANDRA.-- (INCORPORANT-SE) No...jo no. És ella que sempre punxa. Que li he dit res de mal en entrar? Que no hi puc entrar, aquí? Que no és una botiga aixó, un establiment públic? Jo he entrat i només he dit, fixa-t'hi bé, eh?, fixa-t'hi bé, només he dit: "Aí!...quin sol que fa!" Que no es pot dir que fa sol? I m'he ajagut. Perquè estava suat i cansat. I ella, en comptes de compadir-me, apa!, anar punxant...anar punxant!...~~Deprés~~ Després diue que si hi ha desgràcies...

MULLER.-- Però...que no la coneixeu?

MANDRA.-- No, que no la conec. Em van enredar. Quan ens casaven....

VEINA.-- (AIXECANT-SE D'UNA REVOLADA) Quan ens casaven, ja feies l'ullet a la noia de can Pocasolta.

MANDRA.-- (VENINT A PRIMER TERME) És clar! És clar, doncs! Jo li feia l'ullet, així, i ~~ella~~ anava dient: Veus, Pau?, aquesta noia està bé, bé de debó, però és una pocasolta, i en canvi la que et cases potsar no està tan bé, però t'han dit que és mansa. Pau, has estat de sortir! Pau, una dona mansa val més que una cara bonica, que la cara es passa...i els mansos duren....I a tot aixó el capellà anava llegint la carta, saps?...Sí, sí, mansa!

"Pau, belluga't! Pau, aixeca't! Pau, treualla!....I no hi ha manera que em deixi en pau!

VEINA.-- (QUE HA RECOLLIT LA LABOR) Mira, me'n vaig a casa. Perquè, si em quedava aquí, em feriria.

MULLER.--No us ho prengueu així. Em voldria arribar fins a l'església un moment. No trigaré. Espereu-me.

(ES TREU EL DAVANTAL I AGAFA EL NEN DEL BRESSOL)

VEINA.-- Però no pas aquí. T'esperaré a la cuina.

MULLER.--I de passada, vigileu-me el sopar.

(VEINA MUTIS CUINA, TOCA TESSA)

MULLER.--(A PAU) Per qué sou d'aquesta manera?

MANDRA.--Es ella, ella. No hi ha res a fer. Som diferents. A ella li agrada moure's, a mi reposar; ella hauria tingut dotze fills, jo cap; amb el nebot que és mut en tinc prou, no enraona, no fa soroll...; ella no vol que fumi, jo... Escolta, no tens pas una cigarreta del teu home?

MULLER.-- (SENT MUTIS PEL PONS AMB EL NEN DE MOLQUERS EN BRAÇOS)

Aquí al calaix de la taula en trobareu. Però no fumeu massa, no us convé.

On us, me. A l'ogleni, amb el meu

MANDRA.--No us convé, no us convé)...(BUSCANT PEL CALAIX) Les dones totes son iguals: moly suaus, molt amables quan us han de caçar. Després: ney nyec!

(AGAFANT TABAC, OMPLENT-SE'N LES BUEXAQUES I FENT UN CIGARRÉT BEN GROIXUT)

El que passa és que son tan...en fi!...sense elles...Qué faria l'obrer! Vull dir l'home!

(SE SENT EL COINC DE LA PORCA)

Qui deu ser, ara?

SOLEU.-- Que no hi ha ningú?

MANDRA.--Ai, la Florencia. Ja 'i som.

SOLEU.-- Es pot passar?

MANDRA.--Provi-ho, provi-ho!

Alentis (Pau)

MANDRA.— ~~Provi-ho, provi-ho.~~

SOLTER.— Ai, està sol? Me'n vaig.

MANDRA.— (ACOSTANT-S'HI) Per què?

SOLTER.— Ja sap el que és un poble; després la gent murmura.

MANDRA.— I deixi'ls que murmurin.

SOLTER.— No, no. avui no estic per raons. Vinc tota sufocada.

MANDRA.— Per què?

SOLTER.— He sentit cada cosa!...I veurà, una és soltera.

MANDRA.— És clar; santa innocència! Miri, rima amb Florència. Eh?
Heu fet un verset.

SOLTER.— Vostè sempre està d'humor. I té una fama de murri!....

MANDRA.— Si, eh?

SOLTER.— Ho, no...no s'acosti tant, que pot entrar algú.

MANDRA.— Estem sols.

SOLTER.— En fe por. Vosté és un viu.

MANDRA.— Ara!, ara ha toca. M'he adonat que en aquest món n'hi ha molts que treballen i uns quants que van a cavall, i jo vull ésser d'aquests. Pense que són tanta els rucs, que a cada poble n'hi pot haver un de viu. Entre tots el poden mantenir, no més que repartint una mica del que els sobra. Vostè mateixa. (ACOSTANT-S'HI DESCARADAMENT), si volgués repartir alguna cosa...

SOLTER.— Miri que la seva senyora pot venir...

VEINA.— (SORTINT) Descarati!

MANDRA.— Ja ha vingut.

VEINA.— Per a això no tens mandra, no.

SOLTER.— No pensi mal.

VEINA.— Pensa mal i no erraràs.

SOLTER.— Vosté m'ofen.

VEINA.— Jo a vosté no li dic res.

SOLTER.— Cregui'm que ha estat ell.

VEINA.— Ell és un poca vergonya. I vostè una mona.

- SOLER.-- Jo li deia que no s'acostés tant.
- VEINA.-- Mes fets i menys paraules. Que no ho veu, que tots son iguals?
- MANDRA.-- Misa, noia, jo me'n vaig allà fins...que em demanaven, saps?
- VEINA.-- Ves!...Ves!..... (MUTIS DEL MANDRA PEL PATI)
- SOLER.-- Ai!...Ai!...sí que em sap greu!
- VEINA.-- Ja li he dit, Florència, que no anava per vosté.
- SOLER.-- Però alló de la mona...
- VEINA.-- Perdoni'm...
- SOLER.-- Estic tota traspalsada...Deixi'm saure.
- VEINA.-- Si el conec...Amb totes fa igual.
- SOLER.-- I no ho sembla. Tan tou?
- VEINA.-- Tou? Sempre va amb la camisa drets.
- SOLER.-- Sempre?
- VEINA.-- Com que no gasta energies amb res més!
- SOLER.-- Quin home! No me l'havia mirat bé!
- VEINA.-- Ahir mateix. Top la xicota del meu nebot, la fille petita de la Maria...?
- SOLER.-- Aquella nena?...
- VEINA.-- Doncs, si no el vigili, (me li hauria clavat un pessé.) C.
- SOLER.-- Si és una menor!
- VEINA.-- Aixó diu ell, que juguen.
- SOLER.-- Quins barra!
- VEINA.-- No deixa res per verd.
- SOLER.-- Me'n guardaré.
- VEINA.-- Ara, per què es pensa que se n'ha anat allà dins? Perquè hi ha aquella bruixa.
- SOLER.-- No me'n parli. Vinc esgarrifada.
- VEINA.-- (COMENÇANT SE A INTERESSAR) Sí?
- SOLER.-- Si precisament no venia per altra cosa que per contar-li.
- VEINA.-- (ACOSTANT-SE I ASSEIENT-SE) Ai!, digui! digui!

- SOLTE.- Vine molta. Ja deu suposar per qué.
- VEINA.- M'ho figuro.
- SOLTE.- En el poble, no es parla d'altra cosa.
- VEINA.- Però, de qué? Digui-ho d'una vegada.
- SOLTE.- (BAIXANT LA VEU) Ahir, diu que els varen veure en el barrianc.
- VEINA.- Sí.
- SOLTE.- Molt junts!
- VEINA.- He!
- SOLTE.- I que ell li deia unes coses, que segurament a vosté no li ha dit mai el seu marit.
- VEINA.- (VIVA) Ah!, aixó vosté no ho sap!
- SOLTE.- I que ella se li agafava com una serp.
- VEINA.- Si parlessin aquelles pedres!....
- SOLTE.- Val més que no parlin.
- VEINA.- Val més... (TRANSICIO) Ara és allà dins, amb tots els homes trepitjant el raïm. I, fa poc, se sentien unes rialles i uns crits!....
- SOLTE.- Uuuuuu!...Si a la taverna, diuen que fins balla sobre la taula.. no dic com, perquè sóc soltera, i em fa vergonya.
- VEINA.- I l'home d'aquesta casa...tenint una dona com té, que és una santa...
- SOLTE.- No és pas ell, és ella.
- VEINA.- Té raó. Ell, pobre!, es un bon xicot.
- SOLTE.- Aquestes dones son el dimoni. Els donen una mala beguda...Ah!, Deu me perdó. No li digui res d'aixó. Fóra capaç de matar-me.
- VEINA.- I ara! Sóc una bona amiga.
- SOLTE.- M'ha sabut molt de greu, alló d'abans.
- VEINA.- I a mi. M'ho perdona?
- SOLTE.- Vol callar?

(ENTRA LA FORASTERA, PER LA PORTA DEL PATI)

VEINA.-- Xist!...Ella!...La Serpota!

SOLER.-- Uix! Anem?

VEINA.-- Anem!

(S'AIXEQUEN TOTBS DUES, I TIBADRS, S'EN VAN PEL FONTS)

FORAS.-- (AMB LES DUES MANS A LA BOCA, COM SI BUFES) Fffuuuu!....

(I LLENÇA UNA RIALLADA)

(ES UNA DONA FORTA, DE CARNS PRESQUES I PEL ESBOFITAT, DE COLOR ROIG. TE ELS OJLLS BRILLANTS I DOLINADORS. VA ARREVIANGADA, AMB BASTANT D'ESCOT I SENSE MITGES NI SABATES. PORTA UNES ESPARDINYES A LA MA. VA AL BANC DEL FONTS I SE LES POSA, D'ESQUENA AL PUBLIC. MENTRE HO FA, XIULA; COSA QUE FA MOLT BE. EN EL BANC HA DEIXAT UN MOCADOR AMB PONES QUE PORTAVA)

(ENTRA, VENINT DEL PATI, EL MARIT. ES UN HOME D'UNS TRENTA O TRENTA-DOS ANYS, FORT, ROBUST, DE CABELLS LLARGS COLOR DE BRONZE I PELL COLLADA COM A HOME DEL CAMP. PORTA CAMISA MOLT OBERTA, CALÇES FOSQUES SUBJECTADES AMB CINTURO DE CUIR O FAIKA NEGRA MOLT ESTRETA I PEUS NUS. VE AMB UN RAIN NEGRE A LA MA. SEMBLA ARRENCAT D'UNA XILOGRAFIA DE RICART)

MARIT.-- Tè' en vas?

FORAS.-- (SENSE TOMBARSE) Si. Es molt tard.

MARIT.-- Te. Vols rain?

FORAS.-- No. Estic farta de rain. Tot el dia n'estic menjant!

MARIT.-- Però no com aquest. Mira quins grans! Cada gra és una mossegada, i se t'omple la boca de sang. Tasta'n un.

FORAS.-- Deixa'm. En tacaràs. Prefereixo pomes.

MARIT.-- Pomes?

FORAS.-- Si. Són del final de l'hort. Rosades...dolces...Me n'enduc aquestes. Suposo que no et sap greu.

MARIT.-- Enduu-te-n-les que vulguis. Bon boniques.

FORAS.-- (AGAFANT-NE UNA) La més formosa, aquesta.

MARIT.-- Deixa'm mossegar-la.

FORAS.-- Després.

MARIT.-- Ara!

FORAS.-- No. Ara no.

(ELL VOL AGAFAR-LA. ELLA SE'N DESPRENS.
BAIXA CAP AL PROSCENI. ASSENYALANT CAP
AL PATI)

Encara són allà, aquells?

MARIE.- Si.

PORAS.- Apa, véss; posa't les espadenyas i avia'ls. Així podràs venir amb mi.

MARIE.- A....?

PORAS.- A....menja-te la poma.

(NS MIREN UN INSTANT, MOLT A PROP
L'UN DE L'ALTRE)

MARIE.- Torno de seguida.

(MUTIS PATI)

(PEL FONS DRETA VE LA MARE, DE FORA ES-
TANT HA VIST L'ESCENA ANTERIOR, ENTRA)

MARE.- Tu deus ser la que roba el marit a la meva filla.

PORAS.- (TOMBANT-SE FURIOSA) I vosté qui es?

MARE.- Jg ho saps, qui soc.

PORAS.- Vosté no pot insultar-me així...

MARE.- (INTERRUMPENT-LA) I no te'n dones vergonya, lladre, de venir a la casa d'un home casat, a robar el que no és teu?

PORAS.- Jo no robo res. Qui l'hi ha dit?

MARE.- En aquesta carta. I ara mateix ho he vist...

PORAS.- Però si és ell que em ve al darrera...

MARE.- Mentida! I ves te'n d'aquí!

PORAS.- No me n'aniré pas...

MARE.- A la taverna!

PORAS.- No.

MARE.- Amb els teus. Que aquesta es una casa honrada.

PORAS.- No me n'aniré!...

MARE.- Que no te n'anirás?

PORAS.- No s'acosti!

MARE.- Jo mateixa t'en trauré. I a cops de xurriaques, com les bèsties rabioses.

FINIS AQSÍ

*Carta
XIVLAA*

(HA AGAFAT UNES XURRIAQUES)

PORAS.-- Si s'acosta, l'esclafó.

MARE.-- No em fes por. A fora! Així!

(PERO, EN AIXECAR LES XURRIAQUES, LA FORASTERA LES HI AGAPA, LI DONA UNA EMPENYA QUE LA FA ANAR FINS AL BANC DEL PONS, I AMB EL BASTO VA A DESCARREGAR-LI UN COP)

MARE.-- Ai!

MARIT.-- Què fas?

(PEL PATI. AMB UN CRIT)

(VA PER DARRERA, LI AGAPA EL FUET I D'UNA REVOLADA LA FA ANAR CAP A LA PORTA DEL PATI)

Ves-te'n!

PORAS.-- Pero...

MARIT.-- Ves-te'n!

(MUTIS D'ELLA)

MARE.-- No!....

(AMB VEU MOLT LLEU. HA QUEDAT ASSEGUDA AL BANC)

MARIT.-- Us ha ferit?

MARE.-- No...no...

MARIT.-- Perdoneu...mare. Veniu (L'AJUDA A AIXECAR-SE. LA PORTA A PRIMER TERME I FA QUE S'ASSEGUI A PROP DE LA TAULA)

MARE.-- Has arribat a temps.

MARIT.-- Seieu. Prendreu alguna cosa...

MARE.-- No, no vull res. Ja en va passant.

MARIT.-- Em sap molt de greu...

MARE.-- Ja ho veus. Després d'aixó...jo crec que...que no hauries de veure mai més aqueixa dona...

MARIT.-- Si, si...Teniu raó.

MARE.-- No!, tu creus que està bé, tenint una muller com tens, deshonrar la casa amb semblant dona?

MARIT.-- No, no.

MARE.-- I el nen? No hi has pensat, en el teu fillot!

MARIT.-- (S'ASSEU TAMBE, PROP DE LA TAULA)

Perdó!...Perdoneu-me!...

MARE.-- (AMB TO MOLT SUAU) Jo t'estimava! tu ho saps! Quan et vares presentar a casa, a demanar-me la nena, el meu cor s'alegrà. Jo havia conegut la teva mare, havíem estat amigues i tu eres un dels joves que més prometia en el poble. I vaig ser feliç, pensant que series un bon marit per la noia. (PAUSA) Digue'm: no ha complert ella? No t'estima?

MARIT.-- Si, si, és molt bona i m'estima molt...Peró jo, sabeu?, estic boig, boig...Vós sou dona, i no ho sabreu comprendre. Només si fóssiu la meva mare...Mireu, quan veig l'altra, els ulls se me n'hi van darrera...M'atrau, em domina...És una cosa superior a les meves forces. És com si em possessin sobre a les venes.

MARE.-- Però...

MARIT.-- Si, ja ho sé; és fèrestega! Però, em domina! Per ella, renegaria de tot; vaig al camp i només penso en ella, torno a casa i només penso a tornar a sortir, per anar a trobar-la al seu cau. I, com més la veig, més em desespero. A voltes, voldria ser sord per no sentir-li la rialla, que m'atrau com una serp. No hi puc fer més. És un desig, un desig que...Perdoneu, que us conti aquestes coses; però ja us he dit que us parlaria com si fóssiu la meva mare.

MARE.-- Pobre fill!

MARIT.-- I si sabéssiu...altres vegades, quan passo uns dies sense veure-la, la pau torna a mi, i l'oblido...co si aqueixa dona no hagués existit mai. I aleshores em sento alegre i torno a agafar el meu fill en braços....

MARE.-- (AIXECANT-SE) Saps qué? Hi ha un sol remei: aqueixa dona ha de sortir del poble. Ella fora, tot s'arranjarà. ~reu-me.

(HA POSAT UNA MA SOBRE L'ESPATLLA D'ELL)

Tu tornaràs a ser l'home bó que havies estat sempre.

(SE'N VA CAP AL CENTRE DE L'ESCENA, I DIU EN UN ALTRE TO, QUASI PESSEIU)

I la noia?

MARIT.-- Crec que ha sortit.

MARE.-- Vols un consell? No li diguis res del que ha passat. I creu en Deu; Ell farà que la pau torni en aquesta casa.

MARIT.-- (ALLEGANT-SE) Sou una bona dona!

MARE.-- Jo?... Ves! Ves!... El que passa és que us vull a tots dos, i només desitjo que visgusu feliços.

Mira, ara ve ella. Que no noti res. (AMB TENDRESA) No la veus com arriba, amb el petit en braços, bona i senzilla? No et fa pena?

MULLER.--(ENTRANT, JOIOSA) Mare!

MARE.-- Filleta! (S'ABRACEN)

MULLER.--Fa gaire que heu arribat?

MARE.-- Ara mateix.

MULLER.--I heu vingut per...

MARE.-- Per veure-us, només que per veure-us. Don el minut. I que formós estè el reietó de l'avia. Uiiii!...No'l menjaria a petons!...

(AMB ELL EN BRAÇOS, VE A SEURE A PRIMER TERME)

MARIT.-- (A LA SEVA MULLER, EN EL FONS) Escolta...

MULLER.--(DOLÇA) Qué vols?

MARIT.-- Només una cosa: que sàpigues:...que a partir d'ara...tot serà igual que abans...

MULLER.--Igual que abans?

MARIT.-- Si. (S'HI ACOSTA I LI FA UN PETO)

MULLER.--Que estic contenta! (BAIXANT A PROSCENI) Mare, sàheu? Nostre Senyor ens ha escoltat!

MARE.-- Deu no deixa de la ma aquells que creuen en Ell. Té.

(LI DONA EL NEN)

Ara, a viure en pau i a vestllar tots dos per aquest tresor.

MULLER.--Ja us en aneu?

MARE.-- Si. És tard i no vull arribar a casa massa de nit.

MULLER.--Heu vingut sola?

MARE.-- No. Amb la menuda.

MULIER.- On es?

MARE.- q'ha quedat a la grahja, amb un gran personatge. Ja pot pensar qui.

MULIER.- En deixes anar a acompanyar la mare? Ponés un tros. Veuré la nena.

MARIT.- Ves.

MULIER.- Fa més dies que no l'he vista!

MARE.- Passa...Passa...

(LA MULIER PASSA AL DAVANT, AMB EL BEN EN BRAÇOS. LA MARE, EN PASSAR PER DAVANT DEL MARIT, LI DIU)

Adeu, noi! Te'n recordaràs, d'allí?

MARIT.- No passeu ànsia.

MARE.- Adeu!

MARIT.- Records a la menuda!...

(ELL QUEDA REPENJAT AL BRANCAL DE LA PORTA, VEIENT COM MAREN= SENSE MOURE'S, EN TREU DE LA BUTXACA UNA PIPA, D'ENCEN...BONA PAUSA. ENTRA LA FORASTERA, AMB MOLTES PRECAUCIONS, PER LA PORTA DEL PATI. VA AMB UN MOCADOR DE LLANA FINA SOBRE LES ESPALLES. EN VEURE QUE ELL ESTÀ SOL, KLUIA EN FORMA SUAU I ALLARGADA COM PAN DES SERPS. ELL, EN SENTIR-LA, ES TOMBA RÀPID)

MARIT.- Tu?

FORAS.- Si. Jo. Què et creies, que no tornaria? He estat espiant-vos ...morint-me d'angúnia.... (PAUSA)

Parla! Per què no dius res?

(SE LI VA ACOSTANT, EXERCINT SOBRE ELL TOTA LA SEVA FATAL ATRACCIO)

Es que ja no em vols?

MARIT.- (DOMINAT, VENÇUT...NO PODENT CONTENIR-SE MÉS) Si, sí; et vull, et voldré sempre; mai no deixaré de voler-te.

FORAS.- No t'acostis tant. Poden veure'ns. Tanca la porta i abaixa les persianes.

X iules?
Colla

R. A. H. A.

(ELLA HO FA. TANCA LA PORTA VIDRIERA I TIRA AVALL LES PERSIANES. SOLS QUEDA IL·LUMINADA L'ESTANÇA PER LES ESCLETXES DE L'UM ROJA QUE ENTRA PELS VIDRES DEL FON, I TAMBE PER UNA GRAN RESPLENDOR DE L'UM ROJA DE CREPUSCLE QUE ENT A PEL PATI. LES FIGURES DEBEN COL·LOCAR-SE CAP A LA LATERAL DRETA, PER TAL QUE LES PUGUIN ESFOCAR DES DEL PATI. LA RESTA DE L'ESCENA QUEDA EN UN TO OMBRIVOL)

FRAS.-- (D'ESPERA REPENJADA D'ESQUENA A LA Taula, SORRIENT. EN PASSAR, HA DONAT UNA PUNTADA DE PEU AL BRESSOL, QUE LI FEA NOSA)

(INCITANT) Vina!

MARIT.-- El diable ens ajunta de nou. Al teu costat no em fa res condemnar-me...

FRAS.-- Així m'agrades!

MARIT.-- Einc fan de tu, de paraules teves, de carícies teves...
Et desitjo per a mi!...

FRAS.-- Si fossis meu només! Si ningú no em pogues robar part d'aquesta passió que jo necessito sencera, sense reserves, en absolut!

MARIT.-- Però...si jo no puc donar-te més!...

FRAS.-- Si, si, que pots! Necessitem estar sols, sempre junts tots dos...
Aleshores, jo sabria ser nova cada dia per a tu.

MARIT.--bé...el que tu vulguis...Però...i ella?

FRAS.-- La qual vols més que a mi, ¿no?

MARIT.-- No, no. Aixó no. Com a tu no desitjo ningú.

FRAS.-- Si fos així...no vacil·laries...a....

MARIT.-- A fer qué?

FRAS.-- Fer planer el nostre camí...e desbrossar-lo de l'unic obstacle que ens fa nosa...

MARIT.-- No t'entenc...

(EN AQUEST MOMENT, UNA OMBRA D'HOMI ES RETALLA SOBRE LA BLANCA PARET DEL PATI; ES LA DEL MANDRA; A ELL, EL PUBLIC NO L'HA DE VEURE)

FRAS.-- Que n'ets de còndid, amor meu! Escolta; quines cadenes et subjecten? Des del matrimoni? Bah!...Les de la presó fossin tan fàcils de rompre! Una dona...pot morir en un accident...

MARIT.-- No sé qué vols dir!

FORAS.-- Que ets innocent!...No has vist mai el cadàver d'una dona en un barranc?...I...no podria ser la teva dona?...

MARIE.-- (AMB UN CRIT) Eh! Què has dit? Vols que et mari?

FORAS.-- Sang meval! Què més voldria jo que morir ara mateix, als teus braços! No contestes? Què tens? Vols allunyar-te de mi? Abandonar-me?

MARIE.-- No! Això, no!

FORAS.-- Doncs...per què no intentes el que t'he dit? Oh! Si tinguessis una idea del que seria el nostre amor! Un amor immens, únic... davant de tothom!...No pas com ara, que sempre hem d'anagar-nos pels racons. Crey-me. Decideix-te!

MARIE.-- Bé...sí, però...què haig de fer?

FORAS.-- Poca cosa...La convides a la caseta de la muntanya, amb qual sevol excusa...; i, a la tornada, un accident...M'has entès?

(DESAPAREIX L'OMBRA QUE HA ESTAT REFLECTINT-SE A LA PARET DEL PATI FINS A AQUEST MOMENT)

MARIE.-- Sí...però...

FORAS.-- Fes-me un petó.

MARIE.-- Els que vulguis, et faré. (PETÓ)

FORAS.-- Tu, després, tornes corrents al poble, a donar la notícia, perquè ningú no dubti de l'accident...

MARIE.-- Aquesta nit es el nostre aniversari de noces.

FORAS.-- Doncs...aquesta nit!

MARIE.-- (OBRIVOL) Si, aquesta nit!

(ABANS, AMB EL PETÓ, EL HA CAIGUT A BELLA EL FOCADOR QUE PORTAVA SOBRE LES ESPATLLES, ARA ACONSEGUIT EL SEU OBJECTIU, INICIA EL MOTIS CAP AL PATI)

FORAS.-- Quan tornis, SOL, demà, vindré a cercar-te.

MARIE.-- Si.

FORAS.-- Fins demà.

MARIE.-- Espera. (ORUQUEN A LA TORIA)

FORAS.-- Truquen! Deu ser ella. (JA EN EL PORTAL DEL PATI)

Aquesta nit?

CS.

PORTA

(S. 20)

Aquesta nit?

MARIT.- Si.

(SOMRIS TRIUMFAL D'ELLA I MUTIS, RAPID. ELL RESTA UNS MOMENTS DUNTANT; DESPRES, VA A OBRIR I TANCA NOVAMENT)

MULLER.- (AMB EL NEN EN BRACS. HA DESAPAREGUT EL ROIG. EL FONS ARA ES GRIS)

Per qué has tancat tan aviat? I qué hi feies, a les fosques?

MARIT.- Res.

MULLER.- (DEIKANT EL NEN EN EL BRESSOL) T'has posat de mal humor perquè he trigat?

MARIT.- No, no...

MULLER.- Aixeca una mica les persianes, home. Jo encendré el llum.

(ELLA ENGEN UN LLUM. EN FER-HO, VEU EL MOCADOR DE LA FORASTERA A TERRA. LEAGATA. ELL NO HO VEU)

(OFEGANT UN PETIT CRIT) Oh!

MARIT.- Qué?

MULLER.- Res. Vaig a preparar la taula per sopar.

(DISSIMULA. AMAGA EL MOCADOR EN UN DELS CALaixOS DE LA TAULA, DESPERTA LES AIES D' AQUESTA, HI POSA LES ESTOVALLS... DESPRES HIS PLESS I COBERTS, VENT INTRADES I SORTIDES DE LA GUINA... ELL, MIENTRESTANT, HA BAIKAT A PRIMER TERME... DUBTA... MIRA A ELLA, EL NEN... TOTA AQUESTA ESCENA ES MUDA I POT SUBRATLLAR-SE AMB FONS MUSICAL ORANATIC)

(A LA FI, ELLA ENTRA AMB UNA SOPERA QUE PUNJA)

MULLER.- Apa, seu. Vaig a posar la sopa.

MARIT.- Si.

(S'ASSEU LENTAMENT, D'ESQUENA AL PATI. ELLA HO FARA ENFRONT D'ELL, D'ESQUENA A LA GUINA. QUEDEN TOTS DOS IL. UMINATS PEL LLUM. LA RESTA DE L. ESTANÇA QUEDA BASTANT A LES BOSQUES. AL PATI, LLUM BLAVA)

MULLER.- Que et passa? Estàs cansat?

marit.- Si. Estic fart de tant treball. I voldria preparar alguna cosa agradable. Una escapada. Qué et sembla?

MULLER.- A mi?... (PAUSA) Apa, menja...menja.....

COBERTS
PLATS
(S.)

CADIRA (S)

CORREDA (S)

(UNA ALTRA PAUSA DURANT LA QUAL NOMES SE SENT EL SOROLL DE LES CULINERES)

MARIT-- Escolta, tornant al que et deia...Hauriem d'alegrar-nos, què diable?...Sempre aquí ficats! Aquest any la verema ha anat bé, i...Què? No et recorda res la nit d'avui?

MULLER-- Si. Però acaba't la sopa; es refredarà, i és d'ou, com a tu t'agrada.

CORREDA (S)

MARIT-- (MENJANT) Mira, jo havia pensat....Fa dos anys que ens vàrem casar. I jo havia pensat que podríem anar a passar la nit a la caseta de la muntanya, com aleshores.

MULLER-- No podem deixar el nen.

MARIT-- És t'hi negués, veuré ben clar que poca emoció t'ha portat la reconciliació.

MULLER-- Ai! Sé que la teva sinceritat no es massa forma, però farà el que tu vulguis!

MARIT-- Mira: passarem una nit com fa temps que no l'hem passada.

MULLER-- I per què no em pires als ulls, quan dius això?

MARIT-- Jo?...bé...; sortirem ara.

MULLER-- Quan tu vulguis. Aniré avisar la veïna, perquè vingui a passar la nit aquí amb el nen.

MARIT-- Si. (ALLEGANT-SE) CADIRA (S)

MULLER-- Què fas? Que no acabes de sopar?

MARIT-- No. Ja he menjat prou. A més, ja farem una mica de ressopó allà dalt. Comprarem quatre coses...eh? Veig a canviar-me.

(SE'N VA PER L'ESCALA)

MULLER-- I el sopar?

MARIT-- Guarda'l...per a demà.

(ELLA ENTRA LA SOPERA A LA CUINA; DES- PUES TORNA. VA DESANT LES COSES DE LA TAULA. AMB PROFUND DOLOR, TREU DEL CALaix EL MOCADOR DE LA FORASTERA. ENTRA PEL PATI EL MANDRA)

MULLER-- (ANAGANT EL MOCADOR) Ah!, encara era per aquí, vos?

MANDRA.- Sí. M'he quedat mig adormit allà al celler. Com que aquella dona, no em deixa dormir mai....

MULLER.- Em voldríeu fer un favor?....

MANDRA.- Si no haig de córrer i es pot fer a poc a poc.

MULLER.- Dir a la vostra dona que vingui tot seguit. Li haig de fer un encàrrec.

MANDRA.- Quin encàrrec?

MULLER.- Que es quedí aquí aquesta nit, amb el nen.

MANDRA.- Aquesta nit?

MULLER.- Sí; he d'anar a la caseta de la muntanya, amb el meu home. Digueu-li només aixó.

MANDRA.- A la caseta de la muntanya? (OBRINT MOLT ELS ULLS)

MULLER.- Sí; i qué té de particular aixó? Per què em mireu amb aquests ulls?

MANDRA.- I est'haureu de passar pel barranc?

MULLER.- Es clar.

MANDRA.- Doncs...doncs no hi vaig.

MULLER.- No em voleu fer aquest servei?

MANDRA.- No. Així la meua dona no vindrà, i tu no podràs anar allà dalt.. aquesta nit!

MULLER.- Per qué no voleu que hi vagi?

MANDRA.- Per...Jo m'ho sé. Noi, calla!, que sempre t'emboliques. Ja saps com son les dones. Veus?, a casa és per allí, oi? Doncs jo me'n vaig per allà.

(I INICIA EL MUTIS CAP AL PONS
ESQUERRA. ABANS D'ANAR-SE'N ES TORBA
I DIU)

I...si em vols creure a mi, aquesta nit no surtis de casa.

MULLER.- Que no? Jo mateixa avisaré a la vostra dona.

(VA I APAGA EL LLUM)

MANDRA.- Veus com son? Les avises i elles catanyec! A la seva! Com les cabres!.... (EN EL MUTIS) Tu mateixa!

MULLER.- Ja podeu botzinar, ja!...

(HA TORNAT A AGAFAR EL MOCADOR I FA MUTIS PER L'ALTRE CANTO DEL FON)

(L'ESCENA HA QUEDAT BASTANT FOSCA. ENTRA DEL PATI, AIB MOLTES PRECAUCIONS, LA FORASTERA. BUSCA ALGUNA COSA PER TERRA. DARRERA D'ELLA, ENTRA EL PATXENDA)

PATXEN.- Xist!Xisté....

PORAS.- Tu, aquí? Veste'n!

PATXEN.- Qué cerques?

PORAS.- El mocador.

PATXEN.- I per un mocador?...

PORAS.- No em convé que ella el trobi. Podria sospitar abans d'ahora.

PATXEN.- Així...serà aquesta nit?

PORAS.- És un fet.

PATXEN.- I després, qué?

PORAS.- Em quatre dies li trec tots els diners.

PATXEN.- Ho acabaràs encapritxant-te d'ell?

PORAS.- D'aquell tros de seca, sense nervi?

PATXEN.- Pensa que tu i jo, a ciutat, i amb diners...

PORAS.- Doncs per què et penses que ho faig? Però era, veste'n! Que em compromets.

PATXEN.- No et quedis. Pot tornar ella o baixar ell de dalt.

PORAS.- Te s'raó. Anem-nos-en.

(MUTIS DE TOTS DOS DEL PATI)

(TORNA PRIS FON LA MULLER. VE LENTAMENT, AIB EL MOCADOR ENCARA A LA MA. EL DEIXA CAURE EN EL BANC DEL FON. TIRA AMUNT UNA DE LES PERSIANES, I UN RAIG DE LLUM BLAVA VE A PARAR A LA CARA. ES QUEDA AIXÍ UNA ESTONA, MIRANT AL FON)

MULLER.-Aquesta nit...aniversari de noces!...

(FONS MUSICAL LIRIC)

(L'argument)
(S)
0150

CAUSA

(EN TOMBAR-SE DE CARA AL PÚBLIC, HI HA LLAGRIMES EN HIS SINS ULLS. EN BAIXAR CAP A PROSCENI, VA RESSEGUINT ABB LA MIRADA I LES MANS, TOT EL QUE HI HA A LA BOTIGA. EL PETIT TAULELL, LES CADIRES, EL BRESSOL... ALLI, MIRA LLARGAMENT AL SEU FILL, I DESPRES, D'ENCENDRE EL LLUM, CON UNA AUTOMATA, VA A LA TAULA, TREU UNA LLIBRETETA I UN LLAPIÇ DEL CALAIX, S'ASSEU, DE CARA AL PÚBLIC, I ES POSA A ESCRIURE)

MULLER.- En el cas desgraciat que em passés un accident i morís, deixo ordenat que tota la meua herència, passi a nom del meu únic fill. A mi, si és possible, que m'amortallin, amb la tunica que deixo preparada, i m'enterrin, al poble de la meua mare.
(FA COM SI DIGUES)

VEINA.- (ENTRANT RAPIDA) Ai! Perdona. La feina no s'acaba mai més i com que aquell bordegàs m'ha deixat tota sola i el meu home, no sé on és... Què?, així es veritat, eh?, que aquesta nit vas allà dalt?

MULLER.- (SENSE TOMBAR-SE) Si.

VEINA.- Amb el teu home?

MULLER.- Si. Ell vol que hi anem.

VEINA.- Ai, que estic contenta!

MULLER.- (SE LA MIRA SENSE DIR UNA PARAULA)

VEINA.- I tu, no?

MULLER.- Tinc el presentiment que no he de tornar.

VEINA.- Per qué no has de tornar? Quines coses de dir! Serà un acte de reconciliació.

MULLER.- Que Déu us escolti! (ARA S'AIXECA) Sigui el que sigui, us prego guardeu aquest paper. Si no tornava prometeu-me que estareu pel meu fill.

VEINA.- (QUASI PLORANT) T'ho prometo. Però no ha de passar res. Alla dalt, no hi has d'anar trista.

MULLER.- No.

VEINA.- Qué m'has donat aquí?

MULLER.- El meu testament.

VEINA.- (ESPANTADA) Oh!

MULLER.- (AMB UN SORRIURE) Quan una suze de casa, sempre ha d'anar pre-

BAIXA XT
#-5144
(S.)

MULLER.- (AMB UN SONRIRUS) Quan una surt de casa, sempre ha d'anar pre-vinguda.

VEINA.- (ABRAÇANT-LA) Filleta!...

MULLER.- (DESBIXINT-SE'N) Tot ho deixo a les mans de Déu. Feci's la seua voluntat.

(QUEDEN MIRANT-SE TOTES DUES)

VEINA.- Pero...què sospites?

(BAIXA PER L'ESCALA EL MARIT. S'HA POSAT BOTES I EL VESTIT DE LES FESTES)

MULLER.- Calleu!

MARIT.- Què? Ja estàs a punt?

MULLER.- No sé...Hem de dur alguna cosa?

MARIT.- No. Quan passem per cal Mateu comprarem vi i dolços...

MULLER.- Bé, doncs...

VEINA.- Que tingueu una sante nit...

MULLER.- Un moment.... (S'AGENOLLA DAVANT DEL BRESSOL I FA UN PETO A SEU FILL)

Adeu, fill ^{et} meu!

(S'AIXECA, S'ACOSTA A L'IMATGE DE LA PARET, LE TOCA AMB LA MA, HS BESA LA PUNTA DELS DITS, I, TOMBANT-SE DE CARA AL SEU MARIT, DIU)

MULLER.- Tu manes. Anem...

(PASSA DAVANT DEELL. EN ARRIBAR AL BANC DEL FONS, AGAPA EL MOCADOR DE LA FORASTERA I S'EL POSA AL CAP)

MARIT.- Aquest mocador?

MULLER.- Si. (CREUEN LA MIRADA) No recordes haver-me'l vist abans?

MARIT.- No. (ARA ES ELL QUI VA DAVANT)

MULLER.- (A LA VEINA EN EL MUTIS) Adeu siau!

VEINA.- Adeu, filla! Adeu!

(VA FINS A LA PORTA. S'HI ESTA UNS MOMENTS, VIENI CON MARIT. EN BAIXAR CAP AL PROSCENI, AGAPANT-SE LES MANS, DIU)

VEINA.- Ah! No sé...no sé...

MANDRA.- (ENTRANT) (PER PAU) Ah!, ets aquí?

VEINA.- D'on vens?

MANDRA.-- T'ho diré. Passen coses.

VEINA.-- Què?

MANDRA.-- Ells se n'han anat, oi?

VEINA.-- Si, ara mateix.

MANDRA.-- Jo aquesta tarda m'havia quedat adormit allà dintre, al celler. Quan m'he despertat, anava a sortir, i, sense voler, he escoltat una conversa que no m'ha agradat gaire.

VEINA.-- De qui?

MANDRA.-- De l'amo i...i la forastera. Ho he escoltat d'allí estant. Assenyala el corredor del pati, on s'ha vist OBRA) Ells No m'han vist.

VEINA.-- Però...qué deien?

MANDRA.-- Veuràs, noia, fa de mal dir. Ella li ficava el cap que s'endugués la seva dona cap allà dalt a la caseta,i que demà al matí, en comptes de tornar tots dos, tornés ell sol....M'entens?

VEINA.-- No et vull entendre! Parla clar!

MANDRA.-- Doncs...que ell simulés un accident...

VEINA.-- I t'ho has callat? I no has corregut a dir-ho?

MANDRA.-- Veuràs... qui havia de dir-ho? Era molt exposat. Ella sempre va amb el Patxenda, i a aquell li costa poc per...gaggec! (SCROLL D'ESTRIPIAR AMB UN GENIVET)

VEINA.-- Deu meu! Deu meu! Ara ho comprenc tot. Les paraules d'ella... el testament!...Ella ho sap, que va a una mort segura...i se sacrifica i es resigna!....

MANDRA.-- Jo ja he fet tot el possible perquè ella no sortés aquesta nit. I l'he avisada. I fins quan n'ha dit que et vingués a cercar, li he dit que no, perquè no sortís. Però ella, tossuda!, cap allà. Doncs, jo, cap a l'altra banda. I aleshores!....

VEINA.-- Però no perden el temps en paraules...Cal fer alguna cosa...

MANDRA.-- I aleshores!....

VEINA.-- Qui et sembla que podríem anar a avisar? No t'estiguis aquí que com un estaquirot. Parla! (AMB UN CRIT)

MANDRA.-- (CRIDANT TAIBB) Si en deixes parlar! Com et deia, eleshores he trobat al noi, que venia d'aco panyar la mare i la germana d'ell; i li he dit que corrés a veure si les atrapava, i que les portés aquí. No poden trigar.

VEINA.-- I tu creus que no serà massa tard?

MANDRA.-- Però, dona, si ells dos no tenen temps ni d'haver sortit del poble.

VEINA.-- Tens raó. I ell encara ha dit que comprarien algunes coses...Vi i dolços! Per celebrar-ho! Hipòcrita! Tota!, tots els homes sou iguals! Uns bruts! Però vaja...arribar a aixó!

(ES PASSEJA PER L'ESTANÇA, MOLT NERVIOSA.
EL SEU HOME PROCURA ANAR-LA ESQUIVANT)

Mira, sento una rabia, que si triga gaire la Maria, soc capaç, jo mateixa!...

(ARRIBA EN AQUEST MOMENT EL MUT, COM UNA
TROMBA, PER LA PERRA DEL PATI)

MANDRA.-- Mira, ja el tens aquí. Explica't, noi.

VEINA.-- Què?

MUT.-- (AMB SIGNES DONA ENTENENT QUE HA COMPLET L'ESCARREC)

VEINA.-- Però, venen?

MUT.-- (FA QUE SI AMB EL CAP)

VEINA.-- È ella, la Maria?

MANDRA.-- No e' dia que ve?

VEINA.-- Com que la conec, que no se n'hagi anat cap al poble, a donar veus.

MUT.-- (FA QUE NO AMB EL CAP, QUE TOTIS DURS, HO ASSENYALA AMB ELS DITS, VENEN; SIHO QUE BELLA HA CORREGUT MÉS I HA ARRIBAT ADANS)

MANDRA.-- Entés, home, entés.

VEINA.-- Calla, son elles.

(EN EFECTE, PEL PATI, ARRIBEN LA MARE I LA
GERMANA. LA MARE VA DAVANT, ADELARADA)

Conc
(Entr)

MARE.- Què passa?

VEINA.- Ai, Maria!

MARE.- M'ha dit el....

VEINA.- Si, el meu home ho ha sentit. Aquella mala serp diu que li ha ficat el cap que s'endugués la teva filla a la muntanya i allà dalt...

MARE.- I on son ara!

VEINA.- Cap allà.

MARE.- Va gaire que han sortit?

VEINA.- No. No poden ser lluny.

MARE.- Tu creus que han arribat al bosc?

VEINA.- No tenen temps.

MARE.- I pel camí et sembla que no....

MANDRA.- Pel que he sentit, semblava més aviat allà dalt o a la tornada. Perquè parlaven del barranc, i ja saps que a l'anada, no s'hi passa mai, pel barranc.

VEINA.- Que penses fer?

MARE.- Anar-hi!

VEINA.- Sense avisar a ningú?

MARE.- Sense avisar a ningú. Sé que la meva filla no ho voldria.

VEINA.- Però....tota sola?

MARE.- El que jo no faci, no ho farà ningú.

GENIA.- I nosaltres?

MARE.- Tu i ^{tu} ja, oi que ens ajudaràs? (AL MUT) seguireu el camí del bosc i els espiares de lluny. Però que no us vegin.

MUT.- SIGNES AFIRMATIUS, MOLT CONTENT. COM SI ANES A EMPRENDRE UNA PEL·LÍCULA D'AVENTURES)

MARE.- Pensa que si aquesta nit et portes bé, em pots guanyar la filla.

VEINA.- I tu?

MARE.- Jo aniré pel barranc.

VEINA.- De pujada?

MARE.- Vull ser dalt, abans que elles arribin. (ALS NOIS) Ve!, vesal-

tres marxen per allí! (PEL PATI)

(MUTIS DELS DOS)

MANERA.-- Vols que t'acompanya jo?

MARE.-- No. Vull anar-hi sola.

(FENT MUTIS CAP AL FONS)

VEINA.-- El camí es perillós.

MARE.-- Em semblarà que soc jove.

VEINA.-- I...si feiss tard?

MARE.-- (TOMBANT-SE, QUASI QUAN ERA A LA PORTA)

Tu no saps com corre el cor d'una mare quan pressent la mort
d'un fill.

FI DE L'ACTE PRIMER

-SEGONA PART-

DECORAT

En aixecar-se la cortina, veiem un gran teló pintat, que representa l'exterior d'una caseta de muntanya, amb blau de nit, lluint les estrelles.

Aquesta caseta deu tenir un aire estrany, mig llegenda, mig realitat. Com aquell vell molí de la fantasia de Walt Disney, amb la petita xemeneia que sobresurt de la teulada i gran portal de fulles practicables que s'obren cap enfora, i que ara està tancat.

Tingui's en compte que aquest teló ha de quedar dintre del decorat anterior, per al canvi ràpid del quadre següent.

Es de nit. Però una nit clara, lluminosa.

Focus blaus. FONS MUSICAL.

Entren, per la lateral esquerra primer terme, el Marit, i la Muller. Ell ve carregat amb una ampolla, una bossa i altres paquets; ella, com l'hem vista al final de la primera part.

*CLAUS
FORELLAT*

MARIT.-- Bé! Ja hi som!

MULLER.--Portes les claus?

MARIT.-- Si.

(ES DESCARREGA I OBRE. EN OBRIR LES DUES HRANS FULLES CAP ENFORA, ES VEU TOT L'INTERIOR, QUE ES RUSTIC I COM D'UNA PETITA CASA DE NINES. GRANS TERRANYINES DE PLATA, UNA LLAR DE FOC AL'ESQUERRA, UNA CAIXA DE PUSTA AMB UNA CARRETA DE MUSICA A SOBRE) DES PRUS D'UN LLIT EN LA PENOMBRA, QUE POT SER PINTAT, I AL FONS DEL RECTANGLE BLAU D'UNA FINESTRA. AL SOPRE AMB LLUM DE PETROLI ENCES. AL MIG, ASSIBUDA, LA MARR, AMB UN VESTIT DE NOVIA A LA FAIDA)

MARR.-- Bona nit!

MARIT.-- Vos aquí?

(HO DIUREN TOTS DOS AJHORA)

MULLER.-- Mare!

MARR.-- Ja ho veieu. He vingut a arranjar-vos una mica aixó. He sabut que pujàveu i....

MARIT.-- Però...qui us ho ha dit?

MARI.-- Un ocellet.

MARIT.-- I les claus?

MARI.-- La caseta era dels meus pares. Sempre he conservat una clau.

MARIT.-- Però avui...

MARI.-- Avui es el millor dia que podieu pujar. Aniversari de noces! Mira, nena, t'he tret el vestit de núvia.

(AIXECANT-SE I DIRIGINT-SE A ELL)

No recordes quin goig que feia aquell dia? Va venir a tu amb tot l'amor. Amb l'ànima neta com un mirall. Amb tot el seu perfum de flor de tarongina...I quan vàrem pujar tots aquí dalt a aconsellar la núvia, jo vaig ésser l'última a dir-li adeu, li vaig fer un petó, i antu et vaig dir: Te l'he guardada com un tresor...només et demano que l'esti dis.

MARIT.-- I a qué treu cap, tot aixó, ara?

MARI.-- Doncs...que tu has pujat a celebrar un aniversari de noces aquí dalt. Llocat sia! Però pensa que si hi haguessis pujat per res de mal, no hauries pogut escollir un lloc pitjor: que si algú t'hagués aconsellat un mal pensament, no hauria pogut tenir més mala idea. Aquí tot et parlarà d'amor; aquestes pedres son massa santes, guarden massa records, perquè hi vinguis a fer una malifeta. Aquí vinguéren a jugar de criatures, en aquesta entrada li vares demanar si volia ser la teva promesa, en aquell llit engendreres el teu fill...D'allà baix pots portar encara enganxades a les orelles, paraules d'infern; però aquí som tan a prop del cel, que només sentiràs el que parlen el vent, els arbres i les estrelles...I només diuen: amor! Fille meus, que l'amor triomfi en els vostres cors. Adeu, nena! (LI FA UN PETO)

I a tu, una sola paraula, la d'aquella nit: Estima-la, sents?, que és el meu tresor!...

-37-

(MUEIX, A PUNT D'ARRENCAR EL PIOR, PER
LATERAL DRETA)

MARIT.-- Què ha volgut dir la teva mare?

MULLER.-- (S'EL MIRA FIXAMENT)

MARIT.-- Podries parlar, dir alguna cosa. Una nit tan alegre com hau-
rien passat!...

MULLER.-- Per què canvies la veu, quan dius això? Acosta't, no tremo
lis. Bes-me un petó.

MARIT.-- Deixa! S'ha d'endregar tot això.

(PORTA NLS PAQUETS CAP A DINS)

MULLER.-- (DE CARA AL PÚBLIC) No ha volgut besar-me. Pobre! No voldria
pas estar a la seva pell! Està nerviós, no sap el que es fa.

(ELL REFLEXA EXACTAMENT EL QUE BELLA DIU.
LI CAU AIGÜE PAMPET. AL BOROLL QUE FA,
BELLA ES TORBA, QUEDAN "ESQUENA AL PÚBLIC")

Què et passa?

(ELL TORNA CAP A PROSCENI)

Se t'han quedat els llavis sense color. Tens el ~~front~~ front
amarat.

MARIT.-- Tinc calor. Fa una nit xafogosa.

(ES TREU L'AMERICANA O CAÇADORA)

MULLER.-- Tens raó. (ES TIRA EL VEGADOR DEL CAP AVALL) Et portaré un
xic d'aigua. (TORNA A LA CASA)

MARIT.-- (DE CARA AL PÚBLIC) Per què he de respondre sempre amablement?
Jo voldria que es rebel·les algunes vegades. Que em donés motiu.
Pero no! Oh!, que es difícil estar amb una persona que veus
que t'estima, i que vols eliminar. Si no fos aquella dona!...
M'esperarà demà; i ella va dir que aquesta nit..

MULLER.-- (TORNANT, AMB UN GOT D'AIGUA) L'aigua. Té. Mulla't només els
llavis, que si estàs suat no és bo beure.

(EN AGAFAR-LI EL GOT LI TREMOLA LA MA)

MULLER.-- Em fas llàstima.

MARIT.-- Per què et faig llàstima? Per què?

PASSOS
(5)

PAQUET
(5)

(EN LA VIOLENCIA DEL GEST, SE LI HA TRENCAT EL GOT A LA MA. LI SURT SANG. TOT ES TRUC. EL GOT ES TRENCAT PRUVIAMENT, I BELL, A LA PALMA DE LA MA, HI PORTA UNA BOSETA DE PLASTIC DE GOMA, COLOR DE LA CARN, AMB LIQUID VERMELL, QUE EN PREMIR EL GOT AMB FORSA ES REVENTA I LI TENYeix DE VERMELL TOTA LA MA)

MULLER.- (AMB ESPANT) El got!

(VELL EL LLINGA)

TRASCIA
GOT.

MULLER.- (EN VEURE-LI LA MA SAGNANT) T'has saltat!

MARIT.- (AMAGANT-SE LA FERIDA) No es res.

MULLER.- Vina, corre. (AMB UN MOCADOR SEU, LI DREGA LA MA) Veus? Ja està. Curat.

(VA PER A FER-LI UN PETO A LA FERIDA, COM ES FA AMB LES CRIATURES)

MARIT.- Deixa, deixa...

MULLER.- No, no s'abandona....

(ES COMENÇA A SENTIR UN TOC D'HARMONICA PER LA LATERAL ESQUERRA)

Oh!, quina música més bonica! No sentis?

(VA A LA CASA, REU UNA CADIRETA BAIXA I S'ASSEU DE CARA EL PUBLIC. MOLT A PROP DE LA BATERIA)

Es el nebot de la granjera, la nostra veïna. N'estic segura! El conec amb els refilets que fa. Pobret!, és mut, i així parla com els àngels. Em vol dir que és a prop i que vigila.

(PAUSA MUSICAL)

MARIT.- Ja n'hi ha prou, de musiqueta! Algú ronda la casa i....

MULLER.- On vas?

MARIT.- Eh? (RETROCEDINT)

MULLER.- On anaves?

(VELL LA MIRA, PERO NO DIU RES. LENTAMENT ES TOBA I SE'N VA CAP A LA CASA. S'ASSEU A TERRA I DAVANT DE LA LLAR, PREPARA UNES TIONS I ENCEU FOC)

MULLER.- (TORNANT AL TO DE PENSAMENT) No, no contestarà, no... Si el podia fer parlar... si confessava... Deu meu!

(LA MUSICA CONTINUA DE FONS. ARA ES SUAU)

*Catís
F. M. M. -39*

Que es dolça aquesta música!....

(PAUSA MUSICAL)

I com m'hauria agradat que el meu fill hagués estat un gran music!....

I ara, quan jo hagi mort, si el meu merit s'arriba a casar amb ella, pobre meut!....(ALT) Escolta, abans de sortir, has besat el nostre fullet?

MARIT.- (TAMBE AIB VEU DE PENSAIENT) Per què ha d'anomenar ara el nostre fill? Per què? Ah!, no puc més! Aquest sofrir m'embogeig.

(ENTRA DE GENOLLS A TERRA, DAVANT DEL FOC I LES FLAMES, FETES AIB TIRES DE PAPER PI, VERMELL I VENTILADOR, PEL DARRERA, EL VAN A PARAR A LA CARA. ES DONA UN COP DE PUNY AL PALMELL DE LA MA, SENSE RECORDAR-SE DE LA FERIDA I OFEGA UNA ECLAMACIO DE DOLOR)

MARIT.- Ai!

MUJER.- (V.P.) Què déu fer? Sofreix. Sens dubte, no trigarà a cometre l'acte terrible. Si almenys pogues resar, encomanaria la meva ànima de Déu. (UNA MICA ALT) Pere nostre, que esteu en el cel, sia santificat el vostre sant nom....

MARIT.- (VIOLENT, AIXECANT-SE) Per què has de resar, ara?

MUJER.- (DOLÇA) Es tard. Reso, com cada nit, les meves oracions. Tu ho saps.

(I TORNA A COMENÇAR, FINS A FONDRE'S SUAVEMENT I NOMÉS SE LA VEU MOURE ELS LLAVIS)

Pere nostre, que esteu en el cel, sia santificat....

(MUSICA TENEBROSA EN CLIMAX. EN UN TRANSPARENT PRACTICAT A LA CAMPANA DE LA LLAR, APAREIX EL ROSTRE DE LA FORASTERA; IL·LUMINAT INTERIORMENT DE ROIG)

FORAT.- Ara és el moment. Aprofita'l. Pensa que demà t'espero jo. No siguis covard. Serà una cosa ràpida. Ara ningú no et veu. Ara!, ves-hi!

MARIT.- (COM DOMINAT PER UNA FORÇA ESTRANYA) Si!...Si!....

FORAT.- En el barranc hauria estat millor. Però, si deixes passar aquesta nit, no ho faràs. Busca un ferro, una pedra...o aquell

MÚSICA

-40-

mateix got...Després pots dir que, en caure, s'ha fet un tall...
Fes-ho rapid....Ara mateix!

MULIER.--(PER SOTA DE LES DUES JUSTINES PARALELES DE LA FORASTERA)

Oh! No puc resar. Hi ha algú que m'ho impedeix. Resaré pel nen:
Deu vos salve, Maria, plena de gràcia; el Senyor es amb Vos...

MARIT.-- (PER SOBRE, CONTINUANT A LA FORASTERA) Si...si...DON més aviat,
millor, Acabem. (AGAPA EL CROS DE GOT QUE HA QUEDAT A TERRA)

FORAS.-- Ni llum! Apaga el llum!

(ELL PUJA EN UNA CADIRA BAIXA ON HI HA EL VESTIT DE NOVIA, I AMB EL VIDRE ENCARA A LA MÀ, D'UNA BUFADA APAGA EL LLUM. EN BAIXAR, S'EMBOLICA, EL PEU AMB EL VESTIT, I PER NO CAURE, LES MANS L'AGAFEN. EN APAGAR-SE EL LLUM, HA DESAPAREGUT EL ROSTRE DE LA FORASTERA)

(ARA UNA NOTA ESCRIDENT, AGUDA, SUCCEEIX A LA MUSICA DE CLO AX QUE HI HAVIA)

(ELL LLENÇA EL VIDRE QUE TENIA A LA MÀ)

MULIER.--(FOLT BAIX) Ara!

(S'HA AIKECAT. QUEDA DRETA, RIERÀTICA, AMB ELS ULLS ESBATANATS, DE CARA AL PÚBLIC)

(UNA VEU, COM SI SORTIS DEL VESTIT QUE ELL TE AGAFAT, SUAU, CALIDA, PODRIA ESSER LA DE LA MARE, PREVIJAMENT GRAVADA AMB ECO, REPETEIX, EN FORMA OBSESSIONANT, LA PARAULA AMOR...AMOR... AMOR...AMB FONS MUSICAL)

(ELL, AMB EL VESTIT AGAFAT AMB LES DUES MANS, VA CAMINANT CAP ON ES ELLA)

(EN ARRIBAR DARRERA SEU, LI POSA LES MANS A L'ESPATLLA, COM SI LA VOLGUES VESTIR AMB EL VESTIT DE NOVIA)

(Ella fa un estremeint i tanca els ulls)

(CITISSA FONS MUSICAL) (FOCUS BLANC A LA PARELLA)

(GRAN SILENCI. EL MARIT, SUAVEMENT, LA TORBA DE CARA A ELL. EL ROSTRE SE LI TRANSFIGURAT. ARA ES EL D'UN NEN)

MARIT.-- Per qué no obres els ulls? No tinguis por de cap mala cosa.
Soc el teu marit.

MULIER.-- (ELS OBRA)

MARIT -- (AMB UNA MÀ SOTA LA BARBETA, LI AIXECA EL CAP) Mira'm. Així.

MULLER.- (EL MIRA ALS ULLS. PAUSA LLARGA)

MARIT.- Què hi veus, en els meus ulls?

MULLER.- Amor.

MARIT.- Doncs, per què tens por?

MULLER.- Fa un moment hi veia...

MARIT.- No et recordis mai més, aquell moment.

MULLER.- (MOLT DONÇA) Per què no? Les coses mal fetes s'han de recordar, per no tornar-les a fer. I tu no seràs el d'abans, fins que hagi confessat.

MARIT.- Res no he de confessar.

MULLER.- Si. Quan pujavem, jo he llegit en els teus ulls coses horribles. (PAUSA) Ara tornen a ser clars; però, fins que confessis, fins que la teva ànima quedi neta de cap mal pensament, no tornarà a quedar tot igual que abans. A mes, davant de Deu, tampoc no pot ser d'altra manera.

MARIT.- (MOLT CONMOGUT) Seu.

(MIRA SEU A LA CADIRA BAIXA I ENLL S'AGENOLLA)

E'ho diré tot, però només amb dues paraules, perquè si no em moriria de vergonya. (COM SI ES CONFESSÉS) Tot pujant, jo volia eliminar-te com si hagués estat un accident. Després aquí, també. Aq. ella doncs m'ho havia posat al cap. Però dubtava... no podia; dintre meu es lliurava una lluita terrible, entre el bé i el mal....et veia tan bona, tan resignada...I quan, amb aquell vidre a la ma, he ensopegat amb el teu vestit, he sentit al cervell com una punxada, com si el vidre es clavés en el meu cap i per la ferida entrés la llum, blanca, com el blanc del teu vestit de núvia...que jo tenia a les mans...i en fes veure tot l'horror del que anava a fer. I quan m'he acostat a tu ja no podia fer-te cap mal, sents?, perquè t'he vist com aquella nit primera, amb tot l'amor que un home pot sentir per la mes santa de les dones.

(LI TR EN LES MANS AGAFADES. PLORA)

CADIRA
(5)

MULHER.- Així! Plora! Plora, fins a treure't del pit tots els mals pen-
saments. Gràcies, Déu meu! ja res de mal no hi ha entre nosal-
tres!

MARIT.- Perdona'm!...Perdona'm!...

MULHER.- Jo? No. És Nostre Senyor qui ha de perdonar-nos. Jo ja t'havia
perdonat.

MARIT.- Però...no m'odiaves?

MULHER.- T'estimava, t'estimo i t'estimaré sempre. Dins al cel.

MARIT.- I...si t'hagués mort?

MULHER.- Hauria pensat que no eres tu, sinó els mals esperits que s'
haviem apoderat de tu.

MARIT.- Ets una santa.

MULHER.- No. La teva dona. La que el sacerdot et va donar per tota la
vida, davant de l'altar. La que va dir que sí. Que et voldria
en el benestar i en la desgràcia, quan estiguessis bo i quan
estiguessis malalt.

(S'AIXEÇA. I POSA LES MANS SOBRE EL CAP)

La que avui et vol més que mai. Amb tot el goig de la seva àni-
ma. Donà'm el vestiti.

(MIL S'AIXEÇA I L'HI DONA)

MARIT.- Te.

MULHER.- (L'AGARONA) Ell serà per a nosaltres un símbol. L'hem d'esti-
mar molt: ell ens ha tornat la felicitat. Deixes que me'l
posi?

MARIT.- Sí, estaràs molt formosa.

MULHER.- T'en recordes de la nostra arribada aquí dalt, la nostra nit de
noces?

(PREVIAMENT, MAURA BAIXA UN LLIBRE TIBLO DE GASA
PER DAMNERSA L'ARC D'ENTRADA A LA CASA, AMB EL
FI QUE, EN EL MOMENT OPORTÚ, QUEDI UN XIC CONFO-
SA L'ESCENA, QUE ES DESENROTLLARA A DINS)

Davant d'aquesta porta, que era tancada, ens vàrem fer el pri-
mer petó. Mai no ens havíem besat de promeses. Fajàrem per

aquest camí.... (ASSIMILANT PER ON HAN VINGUT)

La boda havia estat a la tarda. I tots pujaren a soo panyar- nos. La darrera d'acomiar-se fou la Mare; aquí mateix. Ales- bores, tu em vas agafar a pes de braços i em vas entrar a casa per la porteta que dona als horts...

(S'APAGA EL FOCUS QUE ELS IL·LUMINAVA I S' IL·LUMINA EL FONS DE LA CASETA, I A TRAVÉS DEL TELO DE GASA, VEIEM L'ESCENA RETROSPEC- TIVA QUE N'ELLA DESCRIU. SELS VEU A ELIS DOS, DOS DOBLES, ENTRAR A LA CASA, PER DINS, LA- TERAL DRETA, SIEMPRE D'ESQUENA AL PÚBLIC, VESTITS DE NOVIS)

(ELL VESTIT DE NEGRE; ELLA DE BLANC, EL MATEIX QUE ARA TÉ A LES MANS)

MULLER.- Jo et feia pessigolles i tu no paraves de riure.

V.A.H.S.

(ELL LA PORTA A PES DE BRAÇOS I LA CONTRAFI- GURA D'ELLA LI FA PESSIGOLLES A L'ORELLA. A DINTRE, A LA BANCA PER ON HAN ENTRAT, SONA UN VIOLI QUE TOCA UN VELL VALS)

MULLER.- A la part de fora s'havia amagat l'organista de Santa Maria i ens donà una serenata. A tu no t'agradava que algú rondés la casa aquella nit, i, com avui, el volies fer callar. Jo et veig dir.

(EL DIÀLEG DEIS DE DINS ESTA GRAVAT I SURT D'UN ALTAVEU COL·LOCAT A BINS DE L'ESCORBARI, NO A FORA DE LA BATERIA. LES VEUS SON LES DEIS VERITABLES PROTAGONISTES. ELS DOBLES NERES ES LIMITEN A SEGUIR ELS MOVIMENTS)

PROTAGONISTES

DOBLES

Muller.- On vas?

Marit.- Eh?

MULLER.- On anaves?

MARIT.- A fer callar aquell murga. Ja m'ho ha semblat, que no se n'havia anat amb els altres.

MULLER.- Deixa'l. Es un bon home i toca molt bé el violi.

Marit.- T'agrada la música?

Muller.- Molt. Soc filla de pagès, pero
si tenie un fill m'agradaria
que fos músic.

Marit.- Ets feliç?

(ELLA, VERGONYOSA, ABAIXA EL CAP I S'ABLU-
NYA UNA MICA. ELL S'HI ACOSTA. HAN DE PRO-
CURAR, PERO, ESTAR SEMPRE D'ESQUENA AL PU-
BLIC)

MULLER.- Qué feliç que era jo en
aquells moments.

MARIT.- Donca em recorde que t'ho
vaig preguntar i no em va-
res respondre.

MULLER.- Em feia vergonya. Però te-
nia unes ganas boges de be-
sar-te i que em besessis.
Et trobava l'home més for-
mós del món.

MARIT.- Com m'has estimat!

MULLER.- Aleshores tu vas treure un
estoig que portaves a la but-
xaca i em vas donar una meda-
lla. Mira-la: és aquesta!
Sempre l'he portada.

MARIT.- No tenia cap valor. Ni tan-
sols era de plata. Per aixó
no no te l'havia donada
abans. Però...era de la meua
mare.

MULLER.- Aquestes mateixes paraules em
vas dir...i jo, no sé per qué,
vaig, emocionar-me (HO DIU ENVOX

(A DINTRE, ELLA AIXECA EL CAP
I ELL LA BESA LLARGAMENT)

(ELL ES TREU UN ESTOIG DE LA
BUTXACA I L'HI DONA. ELLA
L'OBRE. HI HA UNA MEDALLA.
ELL LA HI POSA)

(ELL FIGURA QUE LI DIU AQUESTES
MATEIXES PARAULES)

Peto

Te m'has estimat

FONDRE

-45-

CIONATA I PER AMAGAR LES LLÀGRIMES.....

MARIT.- ...vas fugir com una daina.
que dolces foren aquelles
llàgrimes!.... Amb el teu
vestit blanc de núvia!...

MULLER.- Vols que me'l posi una altra
vegada? No et poguis. És un
moment!

(DESDE DINS)

Tu ves preparant les coses de
menjar.

MARIT.- Ara mateix.

MULLER.- I encén un llum, que no m'hi veig.

MARIT.- Si, si.

(ENCEN UNA ALTRA VEGADA EL LLUM. GROC
DINTRE DE LA CASA)

MULLER.- Saps que podries fer? Destapar els dolços.

MARIT.- Si.

MULLER.- Oi que també has comprat vi dolç.

MARIT.- Una ampolla.

MULLER.- Doncs prepara-ho tot. Jo estic desseguida.

MARIT.- Magnífic! Ja veuràs que aviat estars. La caixa de núvia ens far
de taula. I el paper fi de l'ampolla de licor, d'estovalles.
Així. En aquesta paperina també hi ha borreogons. Me'n deixes
menjar un?

MULLER.- (SEMPRE DE DINS ESTANT) No, no! Espera. No siguis llaminer.
Ja surto.

MARIT.- Tinc gana!

MULLER.- Tomka't d'esquena i tanca els ulls.

MARIT.- Per qué?

MULLER.- Apa, obeeix, home!...

(ELLA, PER AMAGAR EL PLOR,
FUIG CAP A ON SE SUPOSA
QUE HI HA L'ARCOVA. ALLÍ LA
SEGUeix. LA MUSICA DE FONTS
ES VA PERDENT. S'ALBECA EL
TRIO DE GASA)

(DESAPAREIX EL LLUM IRRAL
DEL FONTS. L'ESCENA QUEDA
BASTANT A LES FOSQUES)

(I COM LA CONTRAFigura
ABANS, FUIG TAMBÉ PEL
MATEIX LLOC)

(A PARTIR D'AQUEST MOMENT,
L'ACCIO PREN UN TO VIU,
ALEGRE)

VALS.

-46-

MARIT.- Ah!...Ja sé!...Espera! espera!...No surtis!

MULLER.- Que vas a fer?

MARIT.- Espera...La caixeta de música. Te'n recordes? El vals del vell organista. (SONA UN VALS)

Es aquest! Ara quan jo digui un, dos, tres! ja podràs sortir.

(ES POSA DE CARA AL PUBLIC, AMB ELS BRAÇOS PLEGATS I TANCA ELS ULLS)

Va!

(ELLA SURT. VE FORMOSISSIMA. AMB EL VESTIT BLANC I AMB EL CABELL DEIXAT ANAR SOBRE L'ESQUENA. UN FOCUS BLANC INTERIOR D'IL·LUMINA. VA CAP A ELL AMB ELS BRAÇOS ESTESOS)

(IMPACIENT) Va!

MULLER.- (RIENT) Esperava que diguessis; un, dos, tres! Però, no!, no et tombis encara. No obris els ulls.

(A POC A POC EL TOMBA CAP A ELLA, I, AIXECANT-SE DE PUNTIRES LI FA UN PETO ALS LLAVIS. Aleshores ell obre els ulls, s'aparta una mica per mirar-la millor, l'agafa per les mans i exclama)

MARIT.- Quin goig que fas!

(I EN UN RAMPOLL D'ALEGRIA, L'ABRAÇA MOLT FORT PER LA CINTURA, L'AIXRCA ENLAIRE, LA BESSA REPETIDAMENT EN ELS ULLS, EN EL CABELL, I LI FA GIRAVOLTAR AL COMPAS DEL VALS)

Lal! Lal! Lal!...

MULLER.- (RIENT) No, no...Prou, boig, prou!...

MARIT.- (RIENT TAMBE) No, no, no...fins a acabar-lo!

MULLER.-No puc mes...Ja s'ha acabat.

(RIENT, S'OFEGA, LI VE TOS....VA A RECOLZAR-SE A LA CAIXA DE FUSTA. ES PARA LA MUSICA. DESPARREIX EL FOCUS BLANC)

MULLER.-necessito beure una mica.

MARIT.- Espera, porto dues copes.

(ENTRA A DINS)

MULLER.-Si trigues, em menjaré tots els dolços.

MARIT.- (SORTINT AMB LES COPES) Polra de tu! Té. Beguem.

MULLER.-A mi no me'n posis gaire. Ja saps que no beo mai.

MARIT.- Doncs avui beuràs força. Mira, sembla licor d'àngels.

MULLER.- Que és dolç! I a'encanta!

PROU

COPES LICOR.

MARIE.-- Menja't un borrego i et passaré avall.

MULLER.-- Jo vull una neula.

MARIE.-- Oidá!...Hi han posat neules i tot!

MULLER.-- Mira aquesta que es llarga!

MARIE.-- Jo també en vull!

MULLER.-- Va! Tots dos alhora! A veure si acaba primer.

MARIE.-- Jo!....Jo!...

(ES MENGEN UNA NEULA ENTRE TOTS DOS; EN ARRIPAR-SE ALS DEAVIS RIUEN)

(EN AQUEST PUNT, SURTEN PER LA LATERAL ESQUERRA LA GERMANA I EL MUT. ELL LA VA AVANÇAR PERQUE VEGI QUE PASSA A DINS)

MUT.-- (AMB SIGNES) Qué?...Qué?....

GERMA.--Tot va bé. Riuen!

MARIE.--Una altra!...Una altra!...Una altra neula!...

MUT.-- (AMB SIGNES) Ja t'ho deia, jo, que no passaria res.

GERMA.--Si, però ja saps que la mare ens ha dit que vigiléssim.

MULLER.Ai!, no....No puc...Tinc el coll embussat.

MARIE.--Més vi. Has de beure més.

MULLER.No, era molt fred.

MARIE.--Don, l'escalfaré.

(EN ACCOSTAR-SE AL FOC AMB L'AMPOLLA, ENSOPEGA AMB EL MOCADOR DE LA FORASTERA)

Ah!...

MULLER.qué es?

MARIE.--(SERIOS DE SOBTE) No res...

MULLER (ELLA HO VEU) Ah!...Es el mocador de...No te importancia!

Veuràs. Dóna-me' l!

~~MUT.-- (AMB SIGNES) qué?~~

~~GERMA.--Fins ara tot anava bé...Pero....~~

~~MUT.-- (ID ID) Però...qué?~~

(LA GERMANA LI FA SIGNYS DE: MIRA! I NO PREGUN-
TIS. LA MULLER HA AGAFAT EL HOUADOR, N'HA FET
UNA BOLA I L'HA TIRAT AL FOC. EN FEB-HO, GRAN
PEANARA DA ABAIX I HOL'A FUNERA A DALT DE LA
XERENBIA)

MULLER.- Així, així, així...i ara; al foc!

MARIT.- Molt bé!

MULLER.- Mira com crema!

GERMA.- (AL MUT) Sembla que hagin cremat un diable.

MARIT.- I es retorça!...

MULLER.- Fu!...Fu!...Fu!...

MARIT.- (RIU)

MULLER.- Mira, mira!....(ACABA SAIBE RIENT)

(SIGLEN DOS HENS QUE HAN VENÇUT UN GRAN PE-
RILL A POC A POC ES VAN QUEDANT SERIOSOS,
MIRANT AL FOC)

MULLER.- Aquest era un record dolent, i valia més cremar-lo.

MARIT.- Pero el d'abans ha estat bo. Hi he hagut un moment....que em
semblava com si veiés la nostra nit de noces.

MULLER.- Si quan ens ve un mal pensament...podíem reconstruir els mo-
ments bons de la nostra vida...aquells que viuen per sempre
en el cor...com hem fet fa poc...quantas coses dolentes dei-
xaríem de fer!.... Si pensavem: aques a persona a qui ara
vas a fer mal, un dia la vas estimar...li ves dir a cau d'
orella que ella ho era tot per a tu...i ella s'ho va creure...

MARIT.- I t'ho pots ben creure, esposa meva; jo per a tu, no tan sols
refaré la nit més bella del món, sinó tota una vida d'amor
trionfant!

(L'AGATA SUAVMENT PER LA CINTURA I INICIEN EL
MUTIS CAP A TINS. DE COP, EL·LA DIU, TOLBANT-SE)

MULLER.- La porta!

MARIT.- Ah, sí! Vine! Mira quina nit més tebis que fa. Sembla que l'
aire es mastegui.

(S'OBRE MÉS LA CAMISA QUE JA PORTAVA OBERTA; ES PASSA UNA MA HA PEL PIT; ASTIRA UNA GLOPADA D'AIRE...PASSANT UN BRAC PER SOBRE DE L'ESPATLLA D'ELLA I DE CARA AL PÚBLIC TOTS DOS, DIU)

Mira allà davant nostre. Sobre la branca d'aquell arbre, s'ha posat una estrella. Jo vull brindar per aquella estrella.

MULLER.-- No, no...Beure més, no.

MARIT.-- No deies que tenies sed?

MULLER.-- Però ara no. Toca'm les galtes. Cremen.

(ELL LI PASSA EL DORS DE LA MA PER LES GALTES. LA MA VA BAIXANT PEL COLL)

MARIT.-- Tas molt de goig!....

MULLER.-- Ens en hem d'anar a dintre...

MARIT.-- Si.

MULLER.-- No tanques la porta?

MARIT.-- Es veritat!

(SURT A FORA, RECOLL LES DUES FULLES DE LA PORTA I TANCA. ABANS DE FER-HO, DIU)

MARIT.-- Santa nit!

(LA GERMANA I EL MUT, QUAN ELL HA ANAT PER TANCAR S'HAN ARRANBAT CAP AL CANTÓ ESQUERRER PER QUS NO S'ELS VEIES. ARA ES TORCEN DAVANT DE LA PORTA, TOTS CONTENTS)

GERMA.-- Gràcies a Déu, tot ha anat bé!

MUT.-- (FA SIGNES DE: I ARA NOSALTRES, QUÉ?)

GERMA.-- Doncs ara nosaltres...Mira, com que la Mare en va dir que si volia em podia quedar al poble...

MUT.-- (PICA DE MANS, COM VOLENT DIR) "Molt bé! Molt b'e!"

GERMA.-- No te feras il.lusions. Em quedaré a casa de la meua germana. Així podré estar pel nen i la teua tia se'n podrà anar a casa seva.

MUT.-- (I JO PEL CAMI ET DIRA UNA COSA: LI VA A DIR AMB SIGNES)

GERMA.-- Quina cosa m'has de dir?

MUT.-- (LI DONA A ENTENDRE QUE NO L'HA COMPRENS; NO ES QUE LI HAG DE DIR UNA COSA, LI HA DE FER UNA COSA)

GERMA.-- Si no t'expliques més clar, no t'entenc de res.

MUT.- (QUE ELI LI VOL PER UN PETO, COM HA FET DE MARIE A LA SEVA GERMANA)

GERMA.- Ah, no, no!...

MUT.- (TU NO SAPS COM ES DE DOIG I NOMES SERA UN)

GERMA.- Un?

MUT.- Si.

(VAN MARXANT CAP A LA LATERAL ESQUERRA. PER LA DRETA, APARIX LA MARE)

MARE.- Eli On anem? (ELLS S'ESVEREN)

Menye esverament. I tu explica't!

GERMA.- (TORNANT CAP AL CENTRE DE L'ESCENA) Doncs...

MARE.- Com ha anat aixó d'aquí?

GERMA.- Molt bé, mare. Pel que hen pogut veure, han fet les paus.

MARE.- Deu m'ha escoltat. (AL MUT) Gràcies, xicot. Apa, anem, nena.

GERMA.- Oh, anem! Vos m'heu dit que, si tot anava bé, jo baixés al poble i em quedés a casa de ma germana per vigilar al nen.

MARE.- Ja està en bones mans. Anem.

GERMA.- Es que ell m'ha dit...

MARE.- Qui és ell?

GERMA.- Aquest! M'ha dit que pel camí m'havia de fer una cosa...

MARE.- Què!

GERMA.- No...que m'havia de dir una cosa.

MARE.- Tu ets una desvergonyida. I tu, un valent poca vergonya. Apa, avall desseguida! Que si no ho diré a la teva tia i ja veuràs com t'estovarà! De pressa!

(MUTIS DEL MUT, EMURRIAT)

GERMA.- Per qué el tracteu així? No s'hi val. Quan el necessiteu: "Corre, maco! Vina! Ajuda'ns! I quan n'esteu servida: Apa! Fuigi! Depressa! Massa bo que és! I com que no pot parlar!... Doncs, sabeu?, jo l'estimo!...

MARE.- (DOIG. GENS ENFADADA) I tu saps, criatura, el que es l'amor?

(TOTS ELS LUMS QUE IL·LUMINAVIA EL DECORAT S'HAN ANAT APAGANT. LA MARE AGATA SACHIENT LA SEVA FILLA I LA PORTA A PRIMER TERME, AL MIG DE L'ESCENA. LLIB ROSA O ALBERT A ELLES DUES. AL SEU DARRERA NS VA CLOENT LA CORTINA AMERICANA)

LA SARDANA "AMOR TRIONFANT" SE SENT MOLT BEN FONS)

Tu no saps que als homes, com més se'ls contraria, més estinen? La teva germana l'hi va donar tot al seu home, s'hi va abandonar massa. I ja ho veus: ha estat a punt de perdre'l. S'ha de tenir un punt de picardia. I, sobretot, no donar res abans d'hora. Ja m'entens.

GERNIA.-- Jo només li havia promés.

MARE.-- Promet, però no donis res fins el dia del casament. Ho esperen amb mes il·lusió. Ara ell se n'anirà avall maleint-me a mi, però imaginant-se més bo que si li haguessis fet aquell petó que et demanava.

GERNIA.-- Mare!... (MOLT SUAU I VERGONYOSA)

MARE.-- Es bó i em sembla que t'estima. I, encara que Deu l'hagi privat de parlar, de vegades val més que parli el cor que la llengua.

GERNIA.-- Així... consentiu? Ai, Mare, que estic contenta!...

MARE.-- Nena!

GERNIA.-- Hi ha cops que em sembla ferrenya... Però ara...

MARE.-- Tu creus que, quan una mare aconsella una filla, li vol mal? Només ho sabràs quan tinguis un fill.

GERNIA.-- Oh!, marona! Us menjarà a petons!

MARE.-- Si, sí... Tots els que li faries a ell.

GERNIA.-- No sigueu dolentota. Us estimo. Estic contenta!

MARE.-- Guar-dala, aquesta alegria. Com si foc un batec d'ales. És l' amor.

GERNIA.-- Ml sento al pols... a les venes... És dolent, Mare, aixó?

MARE.-- No. Però que no se't conegui als ulls.

GERNIA.-- Jo voldria cridar-ho als quatre vents.

MARI.- La cançó de l'amor és per cantar-la baix-baixet: per a un ma-
teix. Jo també estic contenta aquesta nit. No sé, em sento alle-
llavis notes de sardana. No sentis?... La nit! Et veig a tu, plena
d'amor... i em recordo de tantes coses... Al mig hi ha una estrofa
que diu: Do'm la ma d'enamorada....

GERMA.- Si. Do'm la ma d'enamorada
i, avançant, confia en mi,
que la...

TORN 2.- ...que la nit és estrellada
i farem junts el caní....

MARI.- Aquestes eren sempre les paraules del teu pare, quan érem
promesos.

HERA.- (GAIREBE EN EL MUTIS) Mare!

(LA MUSICA DE SARDANA S'HA PARAT)

Mireu, de sobte, quina lluna més rogenca s'ha posat.

(L'ESCENA PREN UN MOMENT UN TO VERMELL)

Sembla tenyida de sang.

MARI.- No tinguis por, fill meu.

GERMA.- És un mal pressagi.

MARI.- Aixó es que s'acosta una tamborinada.

GERMA.- No sentiu?

MARI.- No sento res. Fassa de pressa cap a casa.

(FOSC TOTAL I MUSICA DRAMÀTICA, QUE DONI SEN-
SACIO DE TRISTESA)

FI DEL QUADRE

-QUADRE SEGON-

La mateixa música, que es va apaivagant.

S'obra la cortina americana. Es dona la llum. I es veu el primer decorat, o sia la tenda. És molt avançada la nit, a prop de l'alba. Ha anat pasant la tempesta; encara xiula una mica el vent...L'estança està poc il·luminada. De colzes damunt de la taula hi veiem la Veina, que té al costat el bressol amb la criatura. El seu marit dorm tranquil·lament de panxa enlaire, al banc del fons, amb una gorra sobre la cara. Les persianes de les vidrieres estan abaixades i no es veu res de fora.

VEINA.-- Deu meu!, quina nit més llarga! I quin mal temps!...I aquell home sense adonar-se de res, dormint com una martaleta. Jo no sé com pot.

(ALIBECANT-SE I ANANT A DESPERTAR-LO)

Apa, home, que ja n'hi ha prou!

MANDRA.-- Ho clestis, dona, no molestis.

(VENTANT-LA AMB LA GORRA)

VEINA.-- Que no veus que aviat serà de dia?

MANDRA.-- Només una mica...una mica només. Espera, dona!

VEINA.-- Apa!

(AGAFANT-LO PER LES CANES, EL DEIXA ASSIGUT EN EL BANC. PERO ELL NO OBRE ELS ULLS)

MANDRA.-- Mira que en sou, les dones!...Trencar el son així és com trencar la suor. Fetser molt dolent, molt! Mira, ara mateix somniava, i per culpa teva mai més no podré saber el final.

VEINA.-- I com era el somni?

MANDRA.-- Ah! Molt bonic era, molt bonic. No t'ho puc dir perquè t' enfadaries. Però era...i tensis...M'entens? Mira, no t'ho puc dir, no t'ho puc dir. Precisament, quan tu m'has despertat, eram al moment..

VEINA.-- Simple! Obre els ulls, que la realitat és una altra.

MANDRA.-- Ja ho sé. Per aixó no els obro.

VEINA.- No has sentit com tronava?

MANDRA.- Ha tronat?

VEINA.- I ha plogut, a botes i a barrals!

(ARA ES QUAN OBRE ELS OJLS, S'ALIXCA I VA A MIRAR AL CARRER)

MANDRA.- Oh, i tant!... *Es* carrer encara es ben mullat *de*

VEINA.- Es impossible que amb aquest temps no els hagi passat alguna cosa.

MANDRA.- No es deuen haver mogut de la caseta.

VEINA.- Ella em va dir que a la matinada serien aquí.

MANDRA.- S'í, pero encara no som al matí, i amb aquest temps....

VEINA.- Pètsar que ell tingues interès a se-la baixar amb mal temps.
«Sempre es més fàcil!....»

MANDRA.- Quines lealtieses dius!

VEINA.- Presentiments! Ella se'n va anar molt trista cap allà dalt.

MANDRA.- Tu sempre somnies.

VEINA.- No somnio, no. Mira aquest paper.

MANDRA.- Què es?

VEINA.- Ella me'l va donar abans d'anar-se'n. Vine.

(ACOSTEN AL DEUM DE SOBRE LA TAULETA)

llegeix.

MANDRA.- En el cas desgraciat que em passés un accident i morís....

(PARANT-SE) Però:..aixó es...

VEINA.- Un testament.

MANDRA.- Per qué no m'ho has dit abans?

VEINA.- No vaig pensar que arribés a....Entre aixó i el que tu vas sentir...

MANDRA.- De totes maneres, si haguessin baixat de matinada pel barranc, el perill els amenaçava igualment a tots dos...

VEINA.- O no?

MANDRA.- Bah, bah, bah!...les dones sempre pensant mal dels homes.

VEINA.- I els homes sempre defensant-vos els uns als altres. Quina ilopada!

ilopada.

MANDRA. Realmente, la tornada per allí, essent encara fosc i havent plo-
gut...

VEINA.--...la terra rellisca, es pot donar una empenta i dir després que
s'ha relliscat.

MANDRA. Calla, calla!

VEINA.--I aquí, aquest pobre àngel, dormint...

(EN AGENOLLAR-SE, POSANT UNA MA EN EL BRUS-
SOL, QUEDA EN SUSPENS)

Has sentit?

MANDRA. No.

VEINA.--M'ha semblat sentir una veu que demanava auxili.

(S'INCORPORA)

MANDRA. No he sentit res.

VEINA.--El vent ha parat. Bra...

(S'OBRE DE COP LA PORTA. APAREIX LA SOTTERO-
NA, AMB UN MOCADOR AL CAP)

SOLETA.--Aï!

MANDRA. Bufa! La Florència!

SOLETA.--Aï!...no puc parlar! No han sentit una veu demanant auxili en el
barranc?

VEINA.--Eh? Què et deia? Au, corre!

MANDRA. Cap a on?

SOLETA.--Cap a la sortida del poble.

VEINA.--Corre! I avisa al vell pastor, que coneix les tresqueres.

MANDRA. Sí.

VEINA.--I al mosso de la granja...

MANDRA. Sí.

VEINA.--...que es fort i us ajudarà. Au, corre!

MANDRA. Però si ja corro, dona.

(I SE'N VA, NO PAS MASSA DE PRESSA)

VEINA.--Hi hauran anat d'altres, oi?

SOLETA.--Sí. Ja feia estona que es sentia. Jo m'he llevat i m'he ves-
tit de qualsevol manera.

VEUS

-56-

- VEINA.-- Aquesta casa, com que qu'era tan allunyada del poble...
- SOLER.-- No patiu. Hi han anat alguns homes, amb fenals i atxes de vent.
- VEINA.-- D'on venia la veu?
- SOLER.-- D'allà dalt .
- VEINA.-- I era...?
- SOLER.-- Era d'home!
- VEINA.-- Eh! (BAIXA CAP A PROCHNI)
- SOLER.-- (SEGUINT-LA) Què passa?
- VEINA.-- Jo?....Res...
- SOLER.-- Si, si, vosté pensa el mateix que jo. Sinó que no ho gosa dir. Com no ho gosaria dir cap persona honrada. (BAIX) El crit era d'ell. I ara farà la comedia que amb la tempesta han sofert un accident, i és ella que ha caigut al barranc. Mira quina casualitat! Només ella!
- VEINA.-- No, no...no pot ser així.
- SOLER.-- Doncs així serà, no li càpiga el més petit dubte. Com si no sabéssim tots la vida que li donava, a la pobra infelici!
Si volia veure-la morta!....
- VEINA.-- Ai, calli! calli!
- SOLER.-- Què vol esperar dels homes d'aquest poble? Si només pensen en el vi! En el vi, i en alló altre. Quin fàstic! Miri, jo per aixó m'he quedat soltera.
- (UNES VEUS A FORA)
- VEINA.-- No sent?
- (PUGE TOTES DUES CAP AL FON)
- SOLER.-- Si.
- VEINA.-- Es la veu del meu home.
- (OBRINT I MIRANT A FORA)
- I ve amb....
- SOLER.-- Es clar! Amb e .!

PORTA

(APAREIX AL PORTAL EL MARIT, REGALIMANT AIGUA, PLE DE FANG, AMB LES ROBES MESTRETES I ESGARLINEADES D'ESBARZERS AL CAP I A LES MANS. VE SOSTINGUT PEL MANDRA, AMB PROU FELLES PER CAMINAR, ARROSSEGA UN PEU)

MANDRA.-- A poc a poc, home. Veus? Ja hi som.

MARIT.-- (BARBONEJANT) La dona...ella...ella es allà dalt...

MANDRA.-- Després, després hi anirem tots.

MARIT.-- Fou tot baixant...El camí estava moll...i va relliscar...

Ai, ai, el peu!

MANDRA.-- No el descansis a terra.

MARIT.-- Cal anar-hi. Haig d'anar a cercar-la.

MANDRA.-- Si, home, si.

MARIT.-- Allà dalt...

MANDRA.-- Ara t'has de tirar una mica sobre el llit. Apaf

MARIT.-- Ella...

MANDRA.-- Nosaltres hi anirem...

(EL MARIT VA ARROSSEGANT UN PEU; EL MANDRA EL CONDUÏX CAP A L'ESCALA)

MARIT.-- No pot haver mort....No pot...

MANDRA.-- Puja aquest graó. Així.

MARIT.-- Ai! Aquí, a les costelles....

MANDRA.-- A poc a poc...Repenja't en mi.

MARIT.-- Però ella!...Ella?

MANDRA.-- Si, ara mateix?...

(HAN D'SAPAREGUT PER L'ESCALA)

SOLEL.-- Si, si!...Ara molt comedia!

VEINA.-- Tornant de la caseta aquesta matinada, els pot haver sorprés la tempesta, i ella haver caigut al barranc...

SOLEL.-- Mentida!

VEINA.-- Però...per què?

SOLEL.-- Ell, el que ha volgut, es matar a...

VEINA.-- Calli, Florencia!

SOLEL.-- Muts! Però la veritat es aquesta.

(BAIXA EL MANDRA)

VEINA.-- Què? Com se troba? .

MANDRA.-- Malament. Jo crec que té alguna costella crencada. Estava xop. Li he dit que es tragués la camisa i es canviés de roba. Tot tremolava. Crec que li hauries de fer alguna cosa valenta... pujar-li un vas de rom...

SOLAN.-- Millor fora de verí.

VEINA.-- Però... tu... qué creus?

MANDRA.-- (ES GRATA EL CAP) Jo?... Doncs... jo...

VEINA.-- Aquest home semblava dir la veritat.

MANDRA.-- Sí. Però... no m'has dit abans, en ensenyar-me aquell paper?

SOLAN.-- Quin paper?

VEINA.-- (RAPIDA) Cap. (PUJANT CAP A FONS) Coses del meu home.

MARE.-- (ENTRANT, PEL FONS, ACOMPANYADA DE SA
FILLA PETITA)

On es?

VEINA.-- Maria!

MARE.-- On es ell?

VEINA.-- A dalt! (LA MARE VA PER PUJAR-HI; LA VEINA
LI MARXA EL PAS)

No! No hi pugis!

MARE.-- Ell ha mort la meva filla.

VEINA.-- Com ho saps?

MARE.-- M'ho han dit. M'ho han vingut a dir a casa.

SOLAN.-- El que us deia.

MARE.-- Es un assassí!

MARE.-- Aixó no es veritat!

(TOTS ES TOBEN. ELL ES ALEI. S'HA
D'AGUANTAR PRIMER A LA PARET I DES-
PRES A LA TAULA)

Mare!, pel que més vulgueu, feu que aquesta gent corri cap allà dalt. Jo no puc anar-hi. Vaig fer tot el que vaig poder. Ella encara es viva, i us ho podrà dir. Tornàvem més feliços que mai. Fou la tempesta. El camí estava rellisquent. Jo no volia baixar tan aviat. Ella sí. Volia estar amb el seu fill,

amb les seves amigues...que li veiessin el cor alegre...Rem ja prop del poble. Va relliscar i jo amb ella. Però jo amb més sort vaig poder agafar-me. Ella és allí baix. He provat d'arribar-hi i no he pogut. Aquest pau!...Arrossegant-me, cridant... he arribat fins al poble. Ho he dit als primers homes que he vist: amb unes cordes es pot salvar.

(AGAFANT LA MARE PERLS BRAÇOS)

Us ho juro!, jo no he estat. Què he de fer perquè en cregueu? Mireu-me els ulls. No ho soc, un assassí! No, no, no!

(CRIDA COM UNA BESTIA. HI HA UN SILENCI)

Es...és que no en voleu creure? Per què voleu que us ho juri? Pel meu fill? Pel fill d'ella, a qui cobriria de petons, si ara la tingués aquí....

(CAU FLORANT, DE BRAÇOS SOBRE EL BRESSOL)

GERMA.- (QUASI IMPERCEPTIBLE) Mare!....

VEINA.- (IDEM) Maria!...

MARE.- (MOLT EMOCIONADA) Oi...que sembla que no diu mentida? Que ella no pot haver mort....

MARIT.- (AIXECANT LA CARA, BRUTA DE LLAGRIMES) Veritat que no?

VEINA.- Era massa bona.

MARIT.- ara que no la tinc, m'adono de com l'estimava

MARE.- I dius que ella?

MARIT.- Ha quedat suspesa en uns esbarzers. Jo l'he vista.

MARE.- En uns esbarzers...

MARIT.- Sí. Aneu-hi. Si jo podia córrer no necessitaria ningú, no.

MARE.- Anem. Tu i el teu home, veniu. Passa, nena.

(TOTS VAN FENT MUTIS PEL TONS, DINTA)

VEINA.- (ABANS DE SORTIR) Vosté es queda, Florencia?

SOLEL.- No, no; també vinc amb vostés.

VEINA.- Déu faci que les campenes puguin anunciar, acabat el mal temps, que ningú no ha pres mal al poble.

XULET.

SOLIST.-- Que Deu t'escolti. (EN EL MUTIS) Però jo encara continuo no creient-me res del que diu aquest home.

(EL MARIT, AGENOLLAT INCARA AL COSTAT DEL BRESSOL, INSTA D'ESQUENA AL PATI. PER L'OBERTURA D'AQUEST, PRIMER TERME ESQUERRE, COMENÇA A CLAREJAR. ES UNA LLUM PAL·LIDA QUE ES VA REFLECTINT A LA PARET. I SOBRE AQUEIXA PARET; ES DIBUEIXA LA SILUETA D'UNA DONA. L'OMBRA AVANÇA PER QUE LA VIRGI EL PUBLIC, SENSE VEURE LA DONA. ARA SE SENT UN XIULET LLARG, METAL·LIC. EN SENTIR-LO ELL ES TOMBA, ELS ULLS FIXOS CAP A L'INDRET ON S'HA SENTIT...JA ES FA VISIBLE LA FIGURA: ES LA DE LA FORASTERA)

FORAS.-- A la fi! t'han deixat sol. Em creia que no se n'anirien mai. Què? Tot ha anat bé, oi? Et felicito. Has fet molt bé la comèdia.

(ELL S'HA ALZEGAT. LA BOCA DOLORSAMENTE CONTRICTA, ELS PUNYS CLOSOS)

Eh?...Què et passa? Què tens? Parla.

(ELL HA ARRIBAT FINS A ELLA, LA GARPEIX PER UN BRAÇ. ELLA ES REMOU COM UNA VIBRA. ACONSEGUEIX DESPER-SE'N I VA A FUGIR PEL PATI)

MARIT -- No!

(EL BARRA EL PAS. ALESHORNS ELLA VA RETROCEDINT, D'ESQUENA, A PRIMER TERME, FINS A LA LATERAL DRETA. ELL LA VA SEGUINT, MUT, HIBRATIC, AMB ELS BRAÇOS ESTESOS CAP ENDAVANT. NOMÉS S'HA DE SENTIR EL RESSONAR DE LES SEVES DOTES I UNA

MUSICA ENERVANT, DRAMATICA)

EN ENSOPEGAR ELLA, D'ESQUENA, AMB LA TAULA, FA UN CRIT)

FORAS.-- Eh!...No, no, no...

MARIT.-- Ha acabat la teva atracció, serp!

FORAS.-- Perdó!...Perdó!....

MARIT.-- T'hauria perdonat, si ella s'hagués salvat. No hauria pensat més en tu. Aquesta nit he estat massa feliç per recordar-me que fores tu que em proposares que la matés. A ella!, la més santa de les dones. Però ara no, pots riure, s'ha complert el que volies: potser a hores d'ara ja no viu. Però tu tampoc viuràs. T'he d'aixafar el cap, com es fa amb les serps.

(LA COLPEJA)

PORAS.- Deixa'm! Oh!....

(BELL ARA LI TI LES MANS AL COLL)

No estrenyis...Ah!....

(OTEGANT-SE)

MARIE.- Riu! Per qué no rius ara? Tu reies sempre.

(RIU BELL HISTERICAMENT)

PORAS.- No....

MARIE.- Riu!....

PORAS.- ...no. !Ah!....

(SONEN LES CAMPANES)

MARIE.- (MIRANT ENLAIRE) Eh!....(ESCOLERA) Les campanes!....

(AFELIXANT LES MANS) (EN UN CRIT) Ella s'ha salvat!....

MANDRA.- (ENTRANT PEL FONS) Si! Vina! Uns homes, guiats pel Mut, l'han trobada!

MARIE.- I viu?

MANDRA.- Si. Ja la porten.

MARIE.- Oh! Ajuda'm....

MANDRA.- Vina amb mi. Passa'm un braç per l'espatlla.

(MUTIS RAPID D'ELLIS DOS PEL FONS DRETA)

PORAS.- (PASSANT-SE LES MANS PEL COLL) Maleit!...

(PASSEJA LA MIRADA PER L'ESTANÇA, AMB RABIA. A LA FI LA POSA EN EL BRUSSOL DEL NEN. ELS OLLS LI BRILLEN SINISTRAMENT)

PAIXE.- (ENTRANT PEL PAÏS) Què? T'ha sortit malament la partida?

PORAS.- Eres equí?

PAIXE.- Si, i he vist que el mano...

PORAS.- I no has entrat a defensar-me? Covard!

PAIXE.- Crec que aixó està llest. I el millor que podríem fer es guillar...

PORAS.- No ta llest com et penses. Hi queda la criatura...

PAIXE.- Ah, no! Si tu t'hi vols embolicar...

PORAS.- Jo no puc endur-me-la..De seguida em buscarien. Però a tu no et coneix ningú...I en pagarien un bon rescat...

FÀIXE.-- No, no...

FORAS.-- Pensa que necessitem diners...I a ciutat...tots dos...Aixó es el que tu em deies...

FÀIXE.-- Si, però l'assumpte es posa massa brut.

FORAS.-- Ara vens amb miraments?

FÀIXE.-- Si en pesquen....

FORAS.-- Has agafat per.

FÀIXE.-- Aquell home estava desesperat.

FORAS.-- I per aixó no t'has mogut. Femella!

FÀIXE.-- Si no fos per...

FORAS.-- Si, ara!

FÀIXE.-- Calla! Ve a gú.

FORAS.-- (AMB MENYSPREU) Fuig! Corre!

(ELL FA MUTIS PEL PATI. BELLA DONA UNA LLAMBREGADA, TE UNA IDIA.....)

FORAS.-- Si ell no s'atreveix...puc endur-me'l jo....

(VA CAP AL BRUSOL. PEL FONS, RAPIDA, APAREIX LA VEINA, VEU L'ACCIO I S'ABALANÇA SOBRE D'ELLA)

VEINA.-- (AMB UN CRIT) No! Bruixa!, qué anaves a fer? Deixa aixó.

(DEUITA. LA FORASTERA LA DONINA, LA TIRA A TERRA)

VEINA.-- (CRIDANT) Auxili!...A mi!...Auxili!.....

(APAREIX LA SOLTERONA)

SOLTER.-- Eh? Socors!...Correu!....

(AGAPA EL BRAC DE LA FORASTERA. DEUITEN. EN AQUEL MOMENT ENTRA PEL FONS DRETA, LA MARE)

MARE.-- Qué és aixó?

SOLTER.-- Veniu!

MARE.-- Ah! Mala bestia! Ara puc agafar-te!

(AGAPA LA FORASTERA. L'AIXENCA DE SOBRE LA VEINA)

VEINA.-- (QUE EN VEURE'S DEUITURE S'HA INCORPORAT)

No, Maria! No et condemnis per una mala dona. Deixa-la que se'n vagi.

MAREL- (QUE ENCAPA LA TR AGAFADA) Et deixo marxar, perquè la meua filla viu. Però ves-te'n d'aquest poble per sempre. Si tornes, et juro que et mataré.

~~FOONS--~~ No, no...

MAREL-- (DEIXANT-LA) Fuig!

(LES ATERRES DURS DONRS ACAHEN DE TIRAR-LA A FORA. ELLA FUIG ESPAORDIDA PEL PATI)

VEINA-- Fora d'aquesta casa i del poble.

SOLER-- Així.

VEINA-- Braixa!

SOLER-- Serpota!

VEINA-- (TORNANT) Que dolenta! Anava a endar-se'n el nen.

MAREL-- (AGENOLLANT-SE A LA VORA DEL BRESSOL)

Pobre fill meu!

VEINA-- Un moment que l'havien deixat.

SOLER-- (QUE HAVIA PUJAT FINS AL FON) Ierjn! Ja porten la seva filla.

MAREL-- (AIXICANT-SE I PUJANT A FON) Vejam.)

(PEL FON DRETA, APAREIXEN EL MANDRA I EL MUT; PORTANT LA MULLER EN UNA ESPECIE DE BALARD PET AMB BRANQUES I TAPADA AMB UNA MANTA. NOMÉS SE LI VEURN EL CAP I ELS BRAGOS. LA LEUM ROSA DEL MATI, VA ENVAINT EL FON)

MAREL-- (A LA VEINA) Ajudeu-me.

(AGAFEN EL BANC DEL FON)

Posem-la aquí. Al costat del bressol. Així. ~~Ara...ella e so-~~
bre. Amb compte.

VEINA-- (AL MUT) Tu, posa un tronc aquí sota. El cap ha de quedar més alt.

(L'EFECTE A ACONSEGUIR, ES EL SEGÜENT: EL BRESSOL HA DE QUEDAR AL COSTAT D'ELLA; ELLA, EN EL MATEIX BALARD ON LA PORTAVEN, SOBRE EL BANC, UN XIC OBLIQUA A L'ESCENA, I UNA NICA ALT EL CAP, AMB EL TRONC QUE HAN POSAT A LES POTES DE DARRERA DEL BANC, PERQUE TOT EL PUBLIC LI VEGI BE LA CARA.

FOCUS ROSA A LA CARA D'ELLA.

LA MARE S'HA TRET EL HOCADOR DEL COLL QUE PORTAVA I L'HI HA POSAT SOTA DEL CAP. I AMB EL HOCADOR DE DUTXACA EL VA ASSICANT

ELS CABELLS I EL FRONT. EL MARIT, QUE HAVIA QUEDAT REPENJAT EN EL PORTAL, AVANÇA ARA, COLXEJANT. VE ADOLORIT, PERO AMB EL SOMRIURE ALS LLAVIS I ELS OLLIS HUMITS PER L'ALEGRIA.

S'INICIA UNA MUSICA SUAU DE FONTS.

EL MANDRA L'ABRAGA I L'EMPENY CAP A BELLA. EN ARRIBAR-LI AL COSTAT, S'AGENOLLA I LI PREN UNA MA.

MARIT.-- Em perdones?

MULLER.-- De qué? Davant de tots vull dir-ho: fou un accident. Mai no havíem estat més units. Baixàvem, amb l'alegria al cor. Jo vaig rrelliscar, i el vaig arrossegar a ell en la caiguda. Ell em va sostenir. Féu tot el que va poder per treure'm d'allí, amb perill de la seva vida. Sense el valor del meu marit, jo hauria mort aquest matí.

(ELL VA FLORANT SILENCIOSAMENT. ELS ALTRES, DAVANT DE LES DECLARACIONS DE LA MULLER; TORNEN A TENIR CONFIANÇA EN ELL)

MULLER.-- O si no, pregunteu-ho al Mut, que es veu que vetllava per aquells llocs i va ésser el primer a venir-me a auxiliar.

Mut.--)FA GESTOS INDICANT QUE SI)

GERMA.-- Ell m'ho ha explicat tot. Diu que el primer que li va dir, la meua germana va ser: Ha estat un accident. Si no en sortia, fes-ho entendre així a tot el poble.

(LES CARES DE TOTS ES TORNEN SOMRIENTS, PLENES DE BONDADIA ENVERS EL MARIT)

MANDRA.-- (DONANT-LI COPERES A L'ESPALLA) Jo se, pre vaig dir que eres el millor home del món.

SOLETA.-- I jo!

MANDRA.-- Vosté? Les dones!....

(FA GRUP, A L'ESQUERRA, AMB LA SEVA DONA I LA SOLETERONA)

MULLER.-- (AL SEU MARIT) I el nostre fillot?

MARIT.-- Està bé.

MARIE.-

(TOCANT A SER LA DONA FORÇA DE SEMPRE)

Bah! Noia. Aixó ja ha passat. (AL MUT) Xicot, tira amunt
les persianses. Que entri la llum.

(EL MUT, QUE ESTÀ PA TERS AMB LA GERMANA,
CORRE A FER-HO. LA DONA ENTRA PEL PONS,
INVALENT L'ESCENA. DE LLUNY ES COMENÇA A
SENTIR LA BARDANA "AMOR TRIUMFANT")

MARIE.- Mira, q'ina resplendor!

MUTTER.- El nou dia?

MARIE.-

(INCORPORANT-SE UNA MICA) Si, estimada;

rensix com el nostre amor. Un amor que durarà toda la vida!

(S'INCLINA I LA BESA. LA MUSICA "IN
CRESCENDO")

(VA CAIENT EL Telo)

FI